De Nieuwsbode,
verschijnt op WOENSDAG van iedere week.
A. POTT, Uitgever.

Voorwaarden van Inteekening,
$ 2,00 per jaar, stiptelijk in *Vooruitbetaling*.
Twee nommers voor den afloop van het abonnement krijgt de inteekenaar eene waarschuwing.— Die daaraan niet in tijds eenig gevolg geeft, wordt van de lijst geschrapt.

ADVERTENTIE-PRIJZEN.
Van 5 tot 10 regels, voor de eerste plaatsing $1. Voor 5 regels of minder $ 50. Voor elke volgende plaatsing 0,15. Geboorte-, Huwelijks- en Doodberigten, ieder 25 Cents.
Toezendingen franco.


# NIEUWSBODE.


Orgaan der Nederlanders in Noord - Amerika.

11. JAARG. NO 9. SHEBOYGAN, WISCONSIN 4 APRIL 1860. GEHEEL NO. 529.



The Nieuwsbode,
is published on WEDNESDAY of each week,
A. POTT, Proprietor.

ADVERTISING
at the usual rates.
Book and Job Printing
in all its branches, in the Dutch [illegible] English languages, correctly and neatly executed at reasonable prices.


## Nieuwstijdingen.

### TROONREDE
### van Keizer Napoleon III.

PARIJS, 1 Maart. — Heden heeft in de zaal der Staten in den Louvre de opening plaats gehad der zitting van het Wetgevend Ligchaam.— De troon was geplaatst op eene verhevenheid aan het einde der zaal. Regts van den troon was de tribune der Keizerin geplaatst. Op de trappen van den troon, ter regter en ter linkerzijde, hadden de kardinalen, de ministers, de maarschalken en admiraals, de grootkruisen van het Legioen van Eer, de president, de vice-president en de sectie-presidenten van den Staatsraad plaats genomen. Tegenover den troon waren de senatoren en de leden van het Wetgevend Ligchaam gezeten. Het Corps Diplomatiek, het leger en de regterlijke magt waren gedeeltelijk door deputatien vertegenwoordigd. Ten een ure kondigde het geschut der Invaliden het begin der plegtigheid aan en de Keizer deed zijne intrede, voorafgegaan en gevolgd door de grootofficieren der Kroon. Hij werd vrij koel ontvangen, zoo men althans de toejuichingen en de kreten van eenige oude senatoren uitzondert. De Keizer heeft zich op den troon geplaatst, met prins Napoleon aan zijne regterzijde en links de twee prinsen Lucien en prins Joachim Murat. Hij sprak vervolgens met eene vaste en duidelijke stem de navolgende rede uit, die in de diepste stilte werd aangehoord:

"*Mijne Heeren Senatoren,*
"*Mijne Heeren Afgevaardigden,*

"Bij de opening der jongste zitting, beijverde ik mij, in het vertrouwen op de vaderlandsliefde van Frankrijk, om uwe gemoederen te wapenen tegen de overdrevene vrees voor een waarschijnlijken oorlog. Heden is er mij veel aan gelegen u gerust te stellen met betrekking tot de bekommeringen, welke door den vrede zelven zijn verwekt. Die vrede, ik wensch dien opregtelijk en ik zal niets versuimen om dien te handhaven.

"Ik kan mij zelven slechts geluk wenschen met mijne vriendschappelijke betrekkingen tot alle Mogendheden van Europa. De eenige punten van den aardbodem waar onze wapenen nog worden gevoerd, liggen in het verre Oosten; de moed van onze zeelieden en soldaten, ondersteund door de loyale medewerking van Spanje, zal echter ongetwijfeld weldra tot een vredestractaat met Cochin China leiden. Wat China betreft, eene nadrukkelijke expeditie, vereenigd met de strijdkrachten van Groot Brittanje, zal het kastijden voor zijne trouweloosheid.

"In Europa zullen, naar ik hoop, de moeijelijkheden weldra vereffend zijn en Italie staat op het punt van zich in vrijheid te constitueeren. — Zonder terug te komen op de langdurige onderhandelingen, die sints zoo vele maanden worden voortgezet, zal ik mij bepalen tot eenige voorname punten.

"De hoofdgedachte van het tractaat te Villafranca was het verwerven der bijna volkomene onafhankelijkheid van Venetie, voor den prijs der herstelling van de Aartshertogen. Toen deze transactie, ondanks den levendigsten aandrang van mijne zijde, mislukte, heb ik daarover mijn leedwezen betuigd te Weenen zoowel als te Turijn, want de toestand dreigde, wanneer zij nog langer duurde, onopgelost te zullen blijven. Terwijl die toestand het onderwerp was van loyale verklaringen tusschen mijne Regering en die van Oostenrijk, gaf bij Engeland, Pruissen en Rusland aanleiding tot het doen van stappen, die in hun geheel duidelijk van de zijde der Groote Mogendheden den wensch te kennen geven om te komen tot eene bevrediging van alle belangen. Om deze gezindheid te ondersteunen, was het voor Frankrijk noodig dat het die combinatie voorstelde, waarvan de aanneming de meeste kans zou hebben door Europa te worden toegestaan — Daar ik Italie door mijn leger waarborgde tegen elke vreemde tusschenkomst, had ik het regt de grenzen van dien waarborg te bepalen. Ook heb ik niet geaarzeld om den Koning van Sardinie te verklaren dat, ofschoon ik hem geheel vrij liet in zijne handelingen, ik hem niet zou kunnen volgen in eene politiek, die het gebrek had van in de oogen van Europa den schijn te hebben van al de Staten van Italië te willen absorberen en die met nieuwe verwikkelingen dreigde. Ik heb hem aangeraden in gunstigen zin te antwoorden op de wenschen der provincien die zich aan hem aanboden, maar de autonomie van Toscane te handhaven en in beginsel de regten van den H. Stoel te eerbiedigen. Zoo deze schikking niet iedereen tevreden stelt, zij heeft toch het voordeel van de beginselen te reserveren, die bekommeringen weg te nemen en zij maakt van Piemont een Koningrijk van meer dan negen millioen zielen.

"Tegenover deze hervorming van Noordelijk Italie, die al de overgangen der Alpen in handen geeft van een magtigen Staat, was het mijn pligt, ter beveiliging van onze grenzen, de Fransche zijde der bergen te reclameren. Dit verlangen naar het bezit van een weinig uitgestrekt grondgebied heeft niets dat Europa kan verontrusten en de belanglooze politiek zou logenstraffen, welke ik meer dan eens heb verkondigd, want Frankrijk wil tot deze vergrooting, hoe gering zij ook zijn moge, niet overgaan door middel van eene militaire bezetting, noch door een uitgelokten opstand, noch door geheime manoeuvres maar door openhartig de kwestie aan de Groote Mogendheden voor te leggen. Zij zullen ongetwijfeld hare billijkheid begrijpen, even als Frankrijk het voorzeker ten haren aanzien zou begrijpen in dergelijke omstandigheden, dat de gewigtige territoriale wijziging welke zal plaats grijpen, ons regt geeft op een waarborg door de natuur zelve aangewezen.

"Ik kan niet stilzwijgend voorbijgaan de gemoedsbeweging van een deel der Katholieke wereld; deze heeft plotseling toegegeven aan zulke ondoordachte indrukken; heeft zich zoo hartstogtelijk beangst gemaakt; het verledene, dat een waarborg moest zijn voor de toekomst, is door haar zoozeer miskend en de bewezene diensten zijn zoozeer vergeten geworden, dat ik eene zeer diep gewortelde overtuiging, een zeer onbepaald vertrouwen in het gezond verstand des volks noodig had om, te midden der beweging welke men trachtte aan te wakkeren, de kalmte te bewaren, die alleen ons in het ware steunt. Toen spraken de feiten luide hunne eigene taal; sedert elf jaren ondersteun ik alleen te Rome het gezag des H. Vaders, zonder een enkelen dag te hebben opgehouden in hem het heilig karakter van Hoofd onzer godsdienst te vereeren. Van eene andere zijde heeft de bevolking der Romagna, eensklaps aan zich zelf overgelaten, gehoor gegeven aan eene natuurlijke neiging en getracht met ons gemeene zaak te maken in den oorlog. Moest ik hen bij den vrede vergeten en hen op nieuw, voor een onbepaalden tijd, overlaten aan de kansen der vreemde bezetting? Mijne eerste pogingen hebben gestrekt om hen met hunnen Souverein te verzoenen, en toen ik daarin niet slaagde heb ik althans getracht in de opgestane provincien het beginsel van het wereldlijk gezag van den Paus in bescherming te nemen.

"Uit hetgeen voorafgaat ziet gij dat, zoo alles nog niet ten einde is gebragt, het althans geoorloofd is te hopen op eene spoedige oplossing; het oogenblik schijnt dus gekomen te zijn om een einde te maken aan eene bekommering die reeds te lang geduurd heeft en de middelen op te sporen om in Frankrijk kloekmoedig een nieuw tijdperk van vrede te openen.

"Reeds is het leger met 150,000 man verminderd, en deze vermindering zou nog aanzienlijker geweest zijn, zonder den oorlog in China, de bezetting van Rome en Lombardije.

"Mijne Regering zal u onmiddellijk een geheel van maatregelen voorleggen, die ten doel hebben de productie te vergemakkelijken, door middel van de goedkoopte het welvaren der werkende klasse te vermeerderen en onze handelsbetrekkingen te vermenigvuldigen.

"De eerste stap op dezen weg was het vaststellen van het tijdstip voor de wegneming dier onoverkomelijke beletselen die, onder den naam van verbodsbepalingen, waardoor een aantal vreemde voortbrengselen van onze markten waren uitgesloten, de andere Natiën dwongen tot een voor ons noodlottige reciprociteit. Maar wij werden teruggehouden door iets dat nog moeijelijker was, de weinige gezindheid voor een handelstractaat met Engeland. Daarom heb ik kloekmoedig de verantwoordelijkheid van dien grooten maatregel op mij genomen. Bij een oppervlakkig nadenken ontdekt men reeds het voordeel er van voor beide Landen: beide souden voorzeker, na verloop van eenige jaren, niet versuimd hebben, ieder in zijn eigen belang, het initiatief te nemen van de voorgestelde maatregelen; maar alsdan sou de verlaging van het tarief, daar zij niet gelijktijdig plaats greep, van wederzijde zonder dadelijke vergoeding geschied zijn. Het tractaat heeft dus niets anders gedaan dan het tijdperk van heilsame wijzigingen te verhaasten en aan de onvermijdelijke hervormingen het karakter te verleenen van wederkeerige concessiën, bestemd om het Bondgenootschap van twee groote volken te versterken.

"Opdat dit tractaat zijne beste vruchten moge opleveren, roep ik uwe krachtige hulp in tot het aannemen der wetten welke de tenuitvoerlegging er van gemakkelijk moeten maken. Ik vestig vooral uwe aandacht op de wegen van gemeenschapsoefening, die door hunne ontwikkeling ons alleen in staat kunnen stellen om met de vreemde nijverheid te wedijveren; maar daar overgangstijdperken altijd moeijelijk zijn en het onze pligt is de onzekerheid, zoo schadelijk voor de belangen, te doen ophouden, roep ik uwe vaderlandsliefde in ter spoedige behandeling van de wetten, welke aan uw goedkeuring zullen worden onderworpen.

"Door de grondstoffen van alle regten te ontheffen en die te verlagen welke op algemeen verbruikte levensmiddelen drukken, zullen de inkomsten der schatkist gevoelig worden verminderd; desniettemin zullen de ontvangsten en uitgaven voor het jaar 1861 in evenwigt zijn, zonder dat noodig zal wezen een beroep te doen op het crediet of de toevlugt te nemen tot nieuwe belastingen.

"Door een getrouw tafereel te schetsen van onzen politieken en handelstoestand, heb ik u een volkomen vertrouwen op de toekomst willen inboezemen en u deel willen geven in het vol brengen van een werk dat rijk zal zijn aan groote gevolgen.

"De bescherming der Voorzienigheid, zoo blijkbaar voor ons gedurende den oorlog, zal niet ontbreken bij eene vreedzame onderneming welke de verbetering van het lot der groote meerderheid ten doel heeft.

"Laat ons dus met vasten tred vorderen op den weg der vooruitgang, zonder ons te laten terughouden noch door het morren van het egoïsmus, noch door de kreten der partijen, noch door een onbillijk wantrouwen.

"Frankrijk bedreigt niemand; het wenscht in vrede, in de volheid zijner onafhankelijkheid de onmetelijke rijkdommen te ontwikkelen, welke de Hemel het geschonken heeft, en het kan geene achterdochtige gevoeligheid opwekken, omdat uit den toestand van beschaving waarin wij verkeeren, dagelijks deze waarheid schitterender blijkt, die de menschheid troost en bemoedigt, dat *hoe rijker en voorspoediger een Land is, hoe meer het toebrengt tot den rijkdom en den voorspoed van andere Landen.*"

### NEDERLAND.
### De rede van Napoleon III.

Een troonrede — bovenal een troonrede van *Napoleon III* uitgesproken — is een zonderling ding. Zij wordt teregt met verlangen tegemoetgezien en met belangstelling vernomen, in zooverre zij omtrent de leidende gedachte der politiek wenken geeft, die, in het openbaar uitgesproken, voor het vervolg dan toch niet zonder vorm van proces op zijde kunnen worden geschoven. Aan den anderen kant gaan de gebeurtenissen haar gang, en storen zich aan de beloften en bespiegelingen der troonrede niet in 't allerminst. Daarbij komt dat de man, die gewoon is de taal tot verberging zijner intime gedachte te bezigen, al zeer gemakkelijk eenige klinkende phrases bij elkaar kan brengen, die op het eerste gezigt — en dus de groote menigte — aantrekken en booijen, maar waarin bij nadere overweging eigenlijk ieder lezen kan wat hij wil.

Wij gelooven geene tegenspraak te zullen ondervinden wanneer wij beweren dat de Keizer der Franschen de man niet is om met vriendelijk goedaardige openhartigheid zijn denkbeelden en plannen voor Europa bloot te leggen zóó, dat hij niet morgen, indien het hem goeddunkt, van die verklaring kan afwijken zonder zich aan de beschuldiging van ontrouw, of slechts van inconsequentie, bloot te stellen.

Daar bestaan echter eenige quaestien, naar welker behandeling in de diplomatische taal der troonrede men zeer teregt nieuwsgierig was. En welk is nu het karakter der uitgesproken rede? Bevredigend of verontrustend? Wij kunnen daarover niet beslissen; de rede laat de zaken zoo als zij waren, deelt geen nieuwe gezigtspunten mee (hetgeen een troonrede trouwens zelden doet); zij is vredelievend maar ontkent toch geenszins de bezwaren die nog uit den weg moeten geruimd worden; zij is een volkomende uitdrukking van den toestand van het oogenblik. Alleen omtrent de aan Victor Emmanuel medegedeelde en nader bij hem aangedrongen wenschen des Keizers betreffende Toscane vernemen wij iets nieuws.

Wat de quaestie van Savoije betreft, de Keizer verklaart dat de aanhechting van dat land aan Frankrijk niets verontrustends voor Europa zou hebben; maar dat in elk geval tot die aanhechting niet zal worden overgegaan door middel van eene militaire bezetting of langs slinksche wegen en door geheime manoeuvres — men zal de quaestie openhartig aan de groote mogendheden voorleggen. "Zij zullen ongetwijfeld in hare billijkheid begrijpen, even als Frankrijk het voorzeker ten haren aanzien zou begrijpen in dergelijke omstandigheden, dat de gewigtige territoriale wijziging welke zal plaats grijpen, ons regt geeft op een waarborg, door de natuur-zelf aangewezen."

Zij *zullen* begrijpen ..... maar indien de mogendheden dat nu eens *niet* doen? Ziedaar een zeer mogelijk, een volstrekt niet zoo onwaarschijnlijk geval. Wat dan? Zal Frankrijk dan zijn "regt" op dien waarborg niet met de wapenen doen gelden? Dat kan zeer wel het geval zijn, zonder dat de Keizer daardoor van de troonrede behoeft af te wijken. Buitendien, die "waarborgen door de natuur zelve aangewezen" behagen ons niet uitermate; met evenveel regt — het is reeds herhaaldelijk aangemerkt — zou men den Rhijn onder bescherming van dat elastieke begrip van aanwijzing door de natuur, als Frankrijk's oostelijke grens kunnen eischen.

Wat den tegenwoordigen stand der betrekking tusschen Frankrijk en Rome aangaat — daaromtrent bevat Napoleon's toespraak niet veel nieuws; zij bepaalt zich tot een beklag over den ondank, waarmede de Keizer zijne onvermoeide pogingen ten beste van den H. Vader en van de Katholieke Kerk beloond ziet. Het gedeelte der rede, dat op het onlangs met Engeland gesloten tractaat betrekking heeft is ongetwijfeld het helderste en openhartigste van het geheel. De omstandigheid dat de keizerlijke spreker zich hier op een vrij en goed terrein bewoog, dat hij hier een bij uitnemendheid goede zaak voor had, kan tot verklaring daarvan dienen.

De indruk, door de troonreden teweeggebragt, is niet bepaald gunstig. De beurs heeft haar eerste lezing met een daling begroet: de Engelsche bladen ergeren zich, meer nog aan de uitdrukkingen, waarin de quaestie van Savoije is besproken, dan aan den wensch-zelf, om Savoije aan Frankrijk toe te voegen. Het beginsel van die waarborgen, door de natuur-zelf aangewezen, wordt ook door hen geschetst als verder strekkende dan tot Savoije alleen en als, onder sommige eventualiteiten, eene zucht naar uitbreiding tot aan den Rhijn voorspellende.

De staat van zaken in Europa blijft verward: de rede van Napoleon heeft weinig bijgedragen om aan die verwarring een eind te maken. Nog tasten wij omtrent de definitive beslissing in het duister rond. Zelfs omtrent de vraag, of een beroep op de wapenen van Frankrijks zijde — bij weigering der Mogendheden bijv, om de inlijving van Savoije goed te keuren tot de onmogelijkheden of onwaarschijnlijkheden behoort, zijn wij niet wijzer geworden. "Frankrijk bedreigt niemand; het wenscht in vrede, *in de volheid zijner onafhankelijkheid* zijn onmetelijke rijkdommen te ontwikkelen." Maar is voor de aanwezigheid dier volheid van Frankrijks onafhankelijkheid het bezit van Savoije in des Keizers oogen een essentieel vereischte, ja of neen?

"Frankrijk kan geene achterdochtige gevoeligheid opwekken, omdat deze vertroostende en bemoedigende waarheid dagelijks meer aan het licht komt, dat hoe rijker en voorspoediger een land is, het zooveel te meer toebrengt tot den rijkdom en den voorspoed van andere landen." Ziedaar een schoone huldiging van de lessen der staathuishoudkunde. Wij moeten echter met een nieuwen adept dier leer, gelijk de Keizer is, voorzigtig te werk gaan, en wenschen dat hij dien rijkdom en dien voorspoed, voor geheel de menschheid zoo weldadig, niet in de eerste plaats ga zoeken in uitbreiding van grondgebied of daaraan niet onafscheidelijk verbinde. *Richard Cobden* zal hem hieromtrent uitstekende inlichtingen kunnen geven.

Het sluiten van handelstractaten zal Frankrijk waarlijk niet aan den "achterdocht" der overige natien blootstellen. De invoering van een nieuw soort natuurregt betreffende de grenzen der landen zou daartoe eer in staat zijn. *Rott. Ct.*

s'GRAVENHAGE, 28 Febr. Heden middag ontstond hier een zware orkaan uit het zuidwesten, waardoor eene groote schade aan gebouwen en schoorsteenen werd toegebragt. Inmiddels verspreidde zich het gerucht van brand in de gazfabriek, veroorzaakt door het springen van een der gazketels. Civiele en militaire autoriteiten waren spoedig op de plaats aanwezig, en heeft door het geven van water door de brandspuiten dit ongeval gelukkig geene ongelukkige gevolgen gehad. Door het omwaaijen van een boom moet eene vrouw zijn verpletterd en zijn 4 mannen gewond.

ROTTERDAM, 27 Febr. Wij zijn in staat gesteld, het verhaal omtrent het sinken van het stoomfregat *Zeeland* grootendeels te kunnen tegenspreken, ten minste de overdrijving aan te wijzen, waardoor het zich kenmerkt. De werklieden van de fabriek, die met het opstellen der werktuigen waren belast geweest, hadden eene der voedingskranen niet geheel gesloten; dit verzuim bragt natuurlijk te weeg dat er water in het schip kwam. Toen dit in de namiddag van den 19 dezer ontdekt werd stond er 22 Nederl. duimen water op de voetplaten tusschen de ketels. Het belangstellend publiek kan daardoor de geruststelling erlangen, dat noch machine, noch kruidka er iets door het water hebben geleden, en wel omdat het deze niet heeft bereikt.

(*D. v. R-H en 's Gr.*)

*Van den 1sten.* Door den storm van eergisteren zijn overal telegraafpalen omgewaaid en isolatoren verbrijzeld. De gemeenschap kon van Dordrecht slechts onderhouden worden met Rotterdam, Utrecht en Gouda. De correspondentie met Zeeland, gisteren morgen hersteld, is des namiddags weder afgebroken. De telegrafische gemeenschap met Engeland, Frankrijk, Duitschland enz., werd gisteren morgen over Brussel gevoerd. Deze enige weg is des namiddags door ontstane storing met Brussel afgesneden. De ambtenaren van den waterstaat waren op alle plaatsen bezig de schade te herstellen, ten einde de correspondentie te hervatten. Heden zullen de meeste kantoren weder bereikbaar zijn.

— Te Nieuwveen heeft men stukken van meer dan 60 Ned. ponden zwaarte gevonden, die op eenen grooten afstand waren geworpen.

— Te Leerdam is bij den storm een hoos waargenomen; hooimijten werden verstrooid en een boerenwagen met takkebossen geladen van den dijk geworpen.

— Te Zevenhoven is eene in aanbouw zijnde boerenwoning opgenomen en uit elkander geworpen.

— In den omtrek der gemeente Lier is eene nieuwe bouwmanswoning, die echter onbewoond was, ingestort.

— Te Apeldoorn zijn twee boerenwoningen verwoest.

— Te Heuden-Driel heeft een hevige brand gewoed, waarvan verder nog niets bekend is.

— Te s'Hertogenbosch is nog al schade veroorzaakt aan de kerk der Redemptoristen. — Te St. Michiels Gestel is het huis van den landbouwer *van den Boogaart* tot den grond toe afgebrand; door het openwaaijen der deur verspreidde zich het vuur van den haard door het vertrek, waardoor het dadelijk vlam vatte.

ALKMAAR, 29 Febr. Ll. Donderdag heeft nabij deze stad een treurig ongeval plaats gehad: Zekere landman was in zijne woning voorzien van een middel om ratten en muizen te verdrijven. Hij wilde twee zijner kinderen, een van 1½ en een van 2½ jaar, een purgeermiddel geven, en was in de verbeelding het rattenkruid weggeworpen te hebben, maar dit was juist met het eigenlijke purgeermiddel het geval geweest. Hij gaf dus rattenkruid aan beide kinderen en zij werden de slagtoffers zijner onvoorzigtigheid.

HAARLEM, 29 Febr. Gisteren is te Rijp, in Noordholland, het stoffelijk overschot van een der verdedigers der Citadel van Antwerpen door twaalf zijner gewezene krijgskameraden, aldaar en in den omtrek gevestigd, ten grave gedragen. Het eereteeken voor deze verdediging van den overledene lag op het lijkkleed, en de twaalf dragers, die mede de regten van den Staat op dat kasteel hadden helpen verdedigen, droegen allen dit eereteeken op de borst.

HELDER, 28 Febr. Op grond van langdurige weerkundige waarnemingen, zoowel op het observatorium alhier, als op die in andere plaatsen van ons Vaderland gevestigd, meent men met eenige zekerheid de naderende stormen te kunnen vooruit weten. De jongste stormen van November, die zoovele schepen hebben doen vergaan, zijn hier en elders zeer duidelijk voorspeld geworden. Men is daarom, naar wij vernemen, tot het voornemen gekomen om eene telegrafische communicatie tot stand te brengen tusschen het observatorium alhier en die te Groningen en Maastricht, ten einde uit het resultaat der gelijktijdige waarnemingen tot de meerdere of mindere raadzaamheid te besluiten voor het uitzeilen van koopvaardijschepen, die dikwijls in groote menigte in deze haven op eene gunstige gelegenheid voor de uitvaart gelegen hebbende, niet zelden met het eerste Ooster of Noord Oost koeltje naar zee gaan.

APELDOORN, 28 Febr. Blijkens eene dezer dagen opgemaakte statistiek, bestaan in deze gemeente 41 papierfabrieken door water gedreven wordende; deze bezitten 212 kamerbakken, 38 wrijfbakken, 44 kuipen en 420 werklieden. In dien men aanneemt dat daar gemiddeld, gedurende 300 dagen, 8 riem daags vervaardigd worden, dan beloopt zulks over een jaar 98,400 riem. De verzending naar de Nederlandsche Oost Indische bezittingen is in 1859 zeer belangrijk geweest; voor niet minder dan 31,659 riem zijn cerificaten van oorsprong aangevraagd.

GRONINGEN, 1 Maart. Men schrijft uit Stedum het volgende: Gepasseerden Zondag avond (26 Febr.) heeft er in de nabijheid dezer plaats eene vreeselijke misdaad plaats gehad. Twee jonge lieden, de een een zoon en de ander een knecht van een zerkhouwer alhier, gingen des morgens naar Warffum. 's Avonds of in den nacht, tusschen Zondag en Maandag, is de knecht teruggekeerd. De vrouw van den zerkhouwer, die niet wel bij het hoofd is, heeft hem ingelaten. De zoon bleef weg; doch 's Maandags werd niet verre van hier zijn lijk gevonden, liggende in een greppel. Bij de lijkschouwing is gebleken, dat den vermoorde vier slagen zijn toegebragt en wel met een stok, waarvan de stukken er nevens lagen. Alle vermoeden bestaat er, dat de knecht de schuldige is. Dien ten gevolge is hij ook door de justitie gearresteerd. In het verhoor genomen zijnde, heeft hij echter alles halsstarrig ontkend, alhoewel nog het onderste gedeelte van den stok, waarmede de moord schijnt gepleegd te zijn, in een der zakken van zijn jas, welken hij dien dag gedragen had, werd gevonden, en op de vraag van waar het bloed kwam, dat des Maandags morgens aan zijne vingers zat gekleefd, heel bedaard ten antwoord gaf, meermalen aan neusbloedingen te lijden.

Hij geeft voor zijn reisgenoot wegens dronkenschap, op zijn eigen verzoek, uit vrees voor zijn vader, in het land te hebben laten liggen. De jeugdige misdadiger, nog slechts 20 jaren oud, heeft zich wegens dieverij vroeger ook al in handen der justitie bevonden. Aan berouw schijnt hier niet te denken te zijn, zoodat waarschijnlijk de sterke drank ook wel de schuld zal hebben, dat deze 18jarige jongeling van het leven is beroofd en een huisgezin in droefheid en rouw is gedompeld.

### NEDERLANDSCH-OOST-INDIE.

BANDJERMASIN. Op nieuw blijkt het rijk van Bandjermasin het tooneel van gruwelen geweest te zijn. De telegraaf brengt ons het eerste berigt, dat 's rijks stoomschip Onrust aldaar door inlanders is overrompeld, ten gevolge waarvan de geheele equipage, uit 55 man en 7 officieren bestaande, om het leven is gebragt.

Wie ijst niet bij het vernemen der mare! Wien laat deze herhaling der reeds eenmaal bedreven schendstukken ongevoelig!

Wij hebben in de eerste plaats eene traan van weemoed en droefheid te wijden aan de rampzalige slagtoffers der ijsselijke gebeurtenis; aan de leden onzer krijgsmagt in Indie, die geen krijgsmansdood op het open slagveld mogten verwerven, maar naar alle waarschijnlijkheid door een barbaarsch en muitend grauw ter slagtbank zijn gebragt. Ook thans — de onbevlekte naam van leger en vloot waarborgt het ons — ook thans zal het berigt niet uitblijven van den heldenmoed, waarmee onze landgenooten eerst hebben weten te strijden, — daarna, voor de overmagt van het geweld ondanks zich zelf bukkende, te hebben weten te sterven. Wij zullen hun naam in eere en dankbare gedachtenis houden.

En in de tweede plaats: het kostbaar vergoten bloed roept om wraak; de ongehoorde hoon, der Nederlandsche vlag en der Nederlandsche vloot aangedaan, eischt de duchtigste bestraffing. Met onverbiddelijke gestrengheid moeten de daders vervolgd, moet de smaad gewroken worden.

Waar moet het met ons zedelijk overwigt — die eerste voorwaarde der handhaving van ons gezag — waar moet het heen, wanneer een troep muitende inlanders niet alleen de stoutmoedigheid heeft, een schip der Koninklijke Nederlandsche marine aan te tasten — maar wanneer hun opzet, zooals thans, gelukt, het oorlogsvaartuig door hen afgeloopen, de bemanning vermoord wordt?

Waar zoodanige gruwelen plaats hebben kunnen vinden, daar is een spoedige, een voorbeeldige strafoefening dringend noodzakelijk. Het Nederlandsche bloed moet honderdvoudig worden gewroken.

Wij verwachten dan ook, dat het Gouvernement in Indië daarop bedacht is, en dat wij eerlang zullen vernemen, dat men met veerkracht de handen aan het werk slaat. Spoed en energie bij de uitvoering zamen te doen gaan, is dikwijls een moeijelijke zaak; het Indisch Gouvernement zal die moeijelijkheid echter te boven moeten komen, wil het zijn pligt vervullen, en aanspraak maken op het vertrouwen onzer landgenooten, zoo in Indie als in Europa. Wij willen dat men beide klippen, onbedachtzaamheid zoowel als traagheid, wete te vermijden.

Zijn eenmaal de maatregelen beraamd en getroffen — en is een voldoende magt ter tuchtiging verzameld, dan stellen wij de zaak met het volste vertrouwen in handen dier dappere krijgers, die nog onlangs aan de vele door hen behaalde lauweren — die tegelijk zoovele aanspraken op onze dankbaarheid zijn — door de expeditie tegen Boni nieuwe hebben toegevoegd. De gedachte aan hun vermoorde kameraden, aan de beleediging die de Nederlandsche vlag en vloot heeft moeten ondergaan — die gedachte alleen reeds zal hen onverwinnelijk maken.

Wij treden voor het oogenblik nog niet in een oordeel over den toestand van het rijk van Bandjermasin, die op nieuwe en gruwzame gebeurtenis als de thans besprokene mogelijk heeft gemaakt; wij vellen geen vonnis over het meer of minder doeltreffende der maatregelen, aldaar in den laatsten tijd door het Gouvernement genomen. Daartoe dienen nadere berigten te worden afgewacht.

Maar wij willen niet, dat deze droevige mare in Nederland wordt vernomen, zonder dat wij de stem verheffen om onze landgenooten op te wekken tot rouw en droefheid over de gevallen slagtoffers en om het bestuur der koloniën aan te sporen tot onverbiddelijke vervolging der misdadigers. Wij hebben een duren pligt der piëteit tegenover de vermoorden te vervullen; wij hebben het prestige van den Nederlandschen naam te herstellen en te handhaven. Waar het dat een en ander geldt, daar houde niemand, daar houde allerminst het Bestuur zich verre.

Het Indisch bestuur stelle de regtmatige verwachtingen niet te leur. Het vinde het beleid en de geestkracht, voor het welslagen zijner bemoeijingen in dezen onontbeerlijk. Meer dan ooit is het thans verantwoordelijk voor de eer, voor het belang van het Nederlandsche volk.

### FRANKRIJK.

MARSEILLE, 27 Feb. Wij hebben berigten ontvangen omtrent het onheil dat het stoomschip *Louisa* heeft getroffen. De paketboot *Industrie* van de maatschappij Valery is gisteren van Bastia alhier binnengekomen met een gedeelte der geredde schipbreukelingen. Het was nacht toen de *Louisa* voor den ingang der haven van Bastia kwam en er woei een geweldige storm. De duisternis belette den kapitein *Pozzo di Borgo* het vaarwater te onderscheiden, zoodat hij er buiten raakte; toen hij den misslag ontdekte, deed hij onmiddellijk de machine achteruit werken en waarschijnlijk zou de *Louisa* door deze manoeuvre behouden zijn, had niet een vreeselijke rukwind het schip tegen de voorste steenen van het havenhoofd geslingerd. Men weet reeds dat de kapitein tot het getal der ongelukkigen behoort, welke de zee verzwolgen heeft. De schok was zoo hevig en de schade aan het schip was zoo groot, dat het onmiddellijk begon te zinken. Men kan zich al het vreeselijke van deze ramp, door de duisternis van den nacht nog akeliger gemaakt, verbeelden. De ontsteltenis der talrijke passagiers, die door den geduchten schok door elkander werden geworpen, was onbeschrijfelijk. Ondanks de snelheid waarmede hulp werd geboden, ondanks den moed en de menschlievenheid van een aantal personen, die naar de plaats des onheils waren gesneld, hebben vijftig personen den dood in de golven gevonden. Eene boot, die in zee werd gebragt op het oogenblik dat de *Louisa* tegen de rotsen stiet, sloeg op hetzelfde oogenblik om en de zee verzwolg de acht mannen welke zij bevatte. De kapitein, die tot op het laatste oogenblik een zich zelfopofferenden moed heeft getoond is het slagtoffer geworden van zijne trouw. Twee geestelijken en een gezelschap van 28 tooneelspelers behooren onder de omgekomenen. Van de laatste werd alleen de directeur en zijn zoon gered.

### ENGELAND.

LONDEN 28 Februarij. — In weerwil der van alle kanten komende volstrekte tegenspraak blijft de *Morning Chronicle* zijn berigt wegens de Oostenrijksch Russische alliantie volhouden, maar, ofschoon de betrekkingen tusschen dat blad en het Fransch gezantschap bekend zijn, volhardt men vrij algemeen in de weigering om er geloof aan te slaan. Sommigen echter, welke dit nog doen, voegen er bij dat dit nieuws, ofschoon het de Volken nu onverwachts treft, reeds eenigen tijd geleden aan de Kabinetten bekend was en hoe zulks het Kabinet der Tuileriën genoopt heeft het sluiten van het handelsverdrag met Engeland te verhaasten, om zich van de medewerking dier Mogendheid te verzekeren. De alliantie, indien zij werkelijk bestond, zou toch niet zoozeer tegen Engeland als tegen Frankrijk gerigt zijn, welks toenemende invloed in Italie en andere deelen van Europa Rusland tegen de borst stuit en vernederend voor Oostenrijk is.

— De heer *Bright*, die bijna een algemeen stemregt wenscht, dient wel eerst eenige onderwijzers te zenden naar West Riding, een distrikt, door zijnen vriend *Cobden* tijdens hij lid was van het Parlement vertegenwoordigd, daar voor het geregtshof in het Bradfordsche West-Riding eenige getuigen van Pudsey verschenen, van welke het bleek, dat van de 13 personen 12 niet konden lezen of schrijven en geen Kerstijd tijd of Paschen wisten aan te duiden. Eene der vrouwen wist zelfs van geen jaar maand of week, "want ik heb," — zeide zij — "geen klok in huis."

— Men heeft berekend, dat jaarlijks 40 millioen £ aan sterke dranken en bier in Engeland wordt verbruikt en dat te Londen minst genomen 11,000 wijnhuizen zijn tegen 4000 slagters en bakkers. Jaarlijks worden meer dan 10,000 dronkaards van de straten der hoofdstad opgenomen.

— Het meest sprekend resultaat van den oosterschen oorlog bestaat in scheepsladingen vol beenderen. Eenige eng. dagbladen verhalen, dat reeds het tweede schip met beenderen uit Sebastopol is aangekomen, en wel met eene lading van 237 ton. De beenderen der russische of anglo-fransche soldaten, benevens die der paarden worden nu in meststof of schoensmeer veranderd. Welke eene vleijende onderscheiding voor verslagenen en overgeblevenen; de laatsten tenminste kunnen met het stof hunner broeders en vrienden dagelijks den glans hunner laarzen verhoogen! Het zoogenaamde "veld van" [illegible] veranderd in een hoopje meststof of — in een doosje schoensmeer! (*Byron* riep op het slagveld van Talavera o.a. uit: "*There shall they rot, — Ambition's honour'd fools!*" — maar 't belette hem toch niet, zelf te gaan vechten voor de Grieken, en in Missolonghi, te midden van het krijgsrumoer, te sterven.)

— De *Times*, sprekende van de troonrede des Franschen Keizers, wijst aan hoe daaruit blijkt dat 't thans een erkend feit is dat *Napoleon* voornemens is een deel der Savooische Alpen te nemen. Het blad ziet in de woorden door den Keizer gebruikt, zoo als *revendiquer* en *reclamer*, het denkbeeld doorstralen van een verkregen regt en zegt verder dat er, wel is waar voor Frankrijk een schijn van regt op die bergen bestaat, maar dat op niets anders dan op de oorlogen der Republiek gegrond is. De Keizer, zegt de *Times*, vindt ook iets gepast in de uitbreiding van dit gedeelte der grenzen; maar dezelfde regten en dezelfde argumenten kunnen de Fransche grenzen zeer ver uitbreiden en zelfs de toegeeflijkste en minst achterdochtige naburen des Keizers overtuigen dat de vrede gevaren heeft voor andere Volken dan voor Frankrijk.

Het zou een opmerkelijk en gemakkelijk werk zijn om uit te rekenen hoe vele woorden men in dit gedeelte der rede zou moeten veranderen om het zoo te wijzigen dat deze verklaring betrekkelijk Savoije ook ware toe te passen op een der boorden van den Rijn. Het is waar! de Keizer draagt zorg van ons te zeggen dat Frankrijk niemand bedreigt.

Ten slotte wenscht de *Times* Keizer Napoleon geluk met het besluit om met vasten tred voort te gaan op den weg der handelshervorming, maar hoopt dat volgende redevoeringen dezer voortreffelijke gevoelens niet zullen hebben te lijden van de aanraking eener handeling van zoo betwijfelbare billijkheid als die der aanhechting van Savoije.

### SPANJE.

MADRID 25 Februarij. — Toen de Spaansche opperbevelhebber en Muley-Abbas op den [illegible] van Tanger een onderhoud hebben gehad, was de eerstgenoemde geëscorteerd door drie eskadrons, de tweede door 800 ruiters. Beiden zijn, hun escorte achterlatende, naar elkander toe gegaan en hebben elkander met de meeste beleefdheid begroet, waarna de conferentie een aanvang nam. Men weet dat zij tot niets geleid heeft. Alvorens te vertrekken, hebben de generaal *O'Donnell* en *Muley-Abbas* elkander de hand gedrukt. *O'Donnell* heeft de generaals van zijn staf aan den broeder des Sultans voorgesteld. De Marokkaansche officieren droegen rijke uniformen.

Uit alles wat er gebeurd is blijkt dat de Mooren tot hiertoe alleen getracht hebben tijd te winnen. De aanvallende bewegingen, die nu hervat zullen worden, zullen tevens bewijzen dat zij ons niet hebben kunnen misleiden.

Arcilla, dat door ons eskader zal gebombardeerd worden, is eene zeer kleine, arme havenplaats, met naauwelijks duizend inwoners; er wordt geen handel gedreven. De versterkingen zijn in een slechten toestand. De omstreken leveren tabak op. Larache telt 4000 inwoners en heeft goede vestingwerken, door de Spanjaarden aangelegd. De toegang is versperd en vaartuigen, die meer dan 200 tonnen meten, kunnen de plaats niet naderen. De vijand, die heeft verwacht dat Spanje den oorlog spoedig moede zou worden, zal eerlang ondervinden dat men zich genoegzaam tot den strijd heeft toegerust. De arsenalen van Sevilla zijn nog ruim voorzien van geschut en ammunitie.

De zendelingen van *Muley Abbas*, die een nacht te Tetuan hebben doorgebragt, toen zij kwamen vragen op welke grondslagen men over den vrede zou willen onderhandelen, hebben de thee en den tabak, welke hun door den generaal *Rios* is aangeboden geworden, aangenomen; maar zij weigerden een glas punch te drinken, omdat de generaal hun eerlijk had te kennen gegeven dat er rum in dien drank was.

De pleizierreinen naar Tetuan zijn uitgesteld, uit hoofde van de moeijelijkheid, die er in gelegen zou zijn om de reizigers te huisvesten en omdat zich in de stad enkele gevallen van dyssenterie en cholera hebben voorgedaan.

### ITALIË.

BOLOGNA 2 Maart. Bij besluit der Regering wordt de bevolking van Emilie tegen den 11 en 12 dezer opgeroepen om met gebruikmaking van het algemeen stemregt bij geheime stemming te beslissen over de aanhechting van Sardinie of de vestiging van een afzonderlijk Koningrijk. In een manifest wordt de aanleiding tot dit besluit ontvouwd. In de zamenroeping van het Parlement wordt aanleiding gevonden om te herinneren wat de Romagna verschuldigd is aan den Keizer der Franschen, niet alleen tot zijne [illegible] den oorlog welken hij voor de zaak van Italie gevoerd heeft, maar ook omdat hij het [illegible] voor het beginsel van non-interventie verklaard heeft. Verder wordt gezegd, dat Europa overtuigd is van de onmogelijkheid van de herstelling der Vorstendommen en dat, daar alle [illegible] verdwenen is welke gedurende de stemming der Nationale Vergaderingen bestond, de Regering op nieuw op plegtige wijze den wil des Volks wil raadplegen; zij wil eene wijze van openbare stemming.

TURIJN 29 Februarij. Bij besluit des konings worden de kiescollegien tegen den 25 maart opgeroepen. Het parlement zal zich den 2 April vereenigen. Een ander besluit behelst de benoeming van 32 leden van den Senaat.

# De Nieuwsbode.

SHEBOYGAN, WIS.

G. M. GROENEKEN, REDACTEUR.

$2,00 per jaar, in vooruit betaling

WOENSDAG, 4 April 1860.


## Republikeinsche benoeming.

VOOR OPPERREGTER VAN DE SUPREME COURT.

A. SCOTT SLOAN.

## Laat u niet door schijn misleiden.

Er naar te streven iets groots, iets edels te *zijn*, is eerzucht; en zoo is eerzucht, daar waar de gloed der godsdienst slechts weinig of niet het hart verwarmt, eene sterke beschermster van wat men deugd noemt.

Er naar te streven iets groots, iets edels te *schijnen*, is ijdelheid; en ijdelheid biedt slechts eene geringe bescherming tegen de ondeugd aan, ja, is dikwijls hare voedster. IJdelheid is een sterk wapen van den vader der leugen.

Men kan dus met regt verwachten, dat een ijdel mensch, tot zijn eigen voordeel, in het belang eener zaak, gretig voor de waarheid elken schijn der waarheid zal aangrijpen, of anders gezegd, als hij zich maar eenigzins van de ligtgeloovigheid zijner toehoorders overtuigd houdt, liegen zal.

Het is dus niet te verwonderen, dat schijn redacteurs, zoodanigen, die van eenen redacteur niets bezitten dan den naam, om dat hun hart niet gloeit voor iets, dat groot en schoon, dat goed en edel is, en die vol-trekt geen grondbeginsel kennen en vereeren, dan het grondbeginsel *"hebben is hebben en krijgen is de kunst,"* wanneer het, in hunne kraam te pas komt, gretig schijnwaarheden aangrijpen, en trachten hunnen lezers spoken op den helderen middag te laten zien en hen met schrikbeelden bang te maken;— dat zij hun, bij voorbeeld, niettegenstaande zij zelve aan die oudbakken, afgezaagde aantijging niet gelooven, trachten diets te maken, dat het de toeleg is der Republikeinen, er eene wet door te halen, die aan geenen in den vreemde geborenen het stemregt zal toestaan, voor hij een en twintig (zegge 21) jaar in dit land gewoond heeft, en dit dan door drogredenen en valsche gevolgtrekkingen willen staven, ofschoon zij wel weten, dat dit wetsontwerp van die Know Nothings is uitgegaan, met welk de Democraten in het Huis van Vertegenwoordigers, bij het stemmen voor eenen Spreker, vriendschappelijk zamenspanden, om de Republikeinen het onderspit te doen delven. Een rijk, dat in zich zelf verdeeld is, kan niet bestaan, en zouden de Know Nothings de Republikeinen wel tegenwerken, als zij het met hen eens waren!

Wij kunnen niet nalaten, er onze verbazing over te betuigen, dat personen, die hart en hoofd op de regte plaats hebben, zich zelven zoo ver vergeten, van, door in dergelijke bladen te schrijven, aan dezelven hunne goedkeuring te schenken, er hun zegel aan te hechten, en wij roepen iedereen toe: "Laat u niet misleiden door de schrijverijen van redacteurs, die niet naauwgezet zijn in de keuze der wapenen tot verdediging van de zaak, waarvoor zij zeggen op te treden, of liever van hun eigen belang. Laat u niet door schijn misleiden!"

## Het ware geschilpunt voor het volk.

*Door H. P. Scholte. (Pella Gazette.)*

Niemand kan het vreemd vinden, dat er in een wereldsch bestuur een onderscheid van gevoelen bestaat ten opzigte der wijze op welke zoodanig bestuur moet worden uitgeoefend; en veel minder kan men zich daarover verwonderen in een bestuur gelijk het onze,—gegrond op de souvereiniteit des volks Dat onderscheid van gevoelens doet de noodzakelijkheid van politieke partijen geboren worden, welke niet anders zijn dan eene vereeniging van mannen, die dezelfde gevoelen hebben ten opzigte der Administratie van het Gouvernement.

De stembus toont aan, welke dezer partijen de meerderheid heeft, en zoo lang de partij, die de meerderheid heeft, in magt is, wordt het bestuur volgens hare leerstellingen uitgeoefend. De minderheid heeft echter altijd het regt, om de meerderheid te ondervragen en te overtuigen, en langs dien weg den uitslag der stembus te beproeven en te veranderen. Het is daarom noodzakelijk, dat de grondbeginselen van elke politieke partij bekend en overwogen worden, zoodat het volk zelf kan oordeelen en zijne voorkeur uitdrukken. Het volk dient te weten, wat het ware twistpunt tusschen de partijen is.

Vroeger, toen wij in de Vereenigde Staten twee groote nationale partijen hadden, bestond er nimmer eene moeijelijkheid voor het volk, om te weten, wat het ware twistpunt was. Iedereen wist, zonder eenen zweem van twijfel, wat de twistappel was tusschen de Democraten en de Whigs, en iedereen weet thans, dat, met uitzondering der tariefkwestie, die oude geschillen begraven zijn. Het is duidelijk, dat tegenwoordig de strijd hoofdzakelijk tusschen de partijen, die de Republikeinsche en de Democratische genaamd worden, bestaat. Beide namen zijn in de geschiedenis van ons land bekend; door den eersten naam werd eertijds aangeduid eene politieke partij, onder aanvoering van JEFFERSON, in oppositie tegen de Federalisten. Door den tweeden naam werd aangeduid de partij, onder aanvoering van JACKSON, in oppositie tegen de Whigs.

De vraag is thans, wat is de beteekenis van de tegenwoordige partijnamen, of wat is tegenwoordig het ware twistpunt voor het volk, om niet misleid te worden door namen zonder beteekenis.

Het volk heeft het regt, om eene eerlijke blootlegging der partijgrondbeginselen te verlangen, om door zijne stemmen te beslissen, welke zijde de meerderheid der natie goedkeurt; en de publieke pers heeft eenen pligt te vervullen in het opgeven en uitleggen dezer grondbeginselen. Er is eene moeijelijkheid, waarin, voor iets anders, moet voorzien worden,—voornamelijk in het Noordwesten. Iedereen, die de geschiedenis van ons land en bestuur leest en verstaat, moet erkennen, dat de souvereiniteit des volks de grondslag is van ons nationaal bestaan en bestuur. Daar Mr. Douglas zich aan het volk voorstelt als een verdediger der volkssouvereiniteit, en zoowel door de Republikeinsche partij, als door de tegenwoordige Buchanan Administratie weerstaan wordt, schijnt het op het eerste gezigt schijnen, als of de Republikeinen zoowel als de Administratie de fundamentele leer onzer Constitutie verwierpen, en als dat waar was, zouden wij een der eersten zijn, om DOUGLAS aan te hangen en te verdedigen. Maar na een eerlijk en zorgvuldig onderzoek van zijne redevoeringen en daden, en een nagaan van zijn gedrag, zijn wij genoodzaakt te zeggen, dat zijne leer, die eerst Squatter Souvereiniteit gedoopt en later Volks Souvereiniteit herdoopt werd, misleiding, bedrog is, en als zij aangenomen wordt, omverwerping van de fundamentele leer, waarop ons nationaal bestaan en bestuur gegrond is. Het is eene zware beschuldiging, maar deswegens waar.

Als wij nu den tegenwoordigen staat van zaken onderzoeken, zullen wij bevinden, dat de Republikeinsche partij op hetzelfde platform staat, als de mannen der Revolutie en de verdedigers van onze Nationale Constitutie, en wat tegenwoordig de Democratische partij genoemd wordt, verdeeld is in drie afdeelingen, zijnde het laatste gedeelte onder bewering door DOUGLAS zelven erkend, in zijn *Harper's copy righted article.* Het volk heeft daarom niet alleen tusschen Republikeinen en Democraten te beslissen, doch dat gedeelte, — hetwelk tegen de Republikeinen beslist, heeft op nieuw te beslissen tusschen de tegenover elkander staande gedeelten der Democratische partij.

In het Noordwesten schijnt het volk, dat den Democratischen naam aankleeft, meestal geneigd om ter gunste van Douglas te beslissen en tegen de Administratie en het Zuiden; doch wij zijn overtuigd, dat als de ware positie van Douglas verstaan werd, de uitslag tegen hem zou zijn.—

Wij gelooven, dat niemand ons zal tegenspreken, als wij zeggen, dat de slavernij kwestie op den bodem der tegenwoordige politieke moeijelijkheden in de Vereenigde Staten ligt. De voornaamste mannen der Democratische partij zijn voor de slavernij, en de voornaamste mannen der Republikeinsche partij tegen de slavernij, en de strijd tusschen de twee partijen is over de uitbreiding dier instelling over de nationale territoren. Als er nu aan weêrszijden een eerlijk gedeelte der leer verdedigd werd, zou het niet zoo moeijelijk zijn voor het volk, om te beslissen, doch dat is het geval niet. Aan de Republikeinsche zijde bestaat er geene moeijelijkheid; iedereen weet, dat het doel dier partij is, op geenerlei wijze zich met de slavernij in de Staten te bemoeijen, maar hare invoering op het nationaal grondgebied buiten de Staten voor te komen.—Doch aan de Democratische zijde bestaat er verwarring, niet alleen uit hoofde van het bestaan van drie verschillende factien in dezelfde partij, maar ook uit hoofde van de tegenstrijdige uitdrukkingen van den zelfden man. In onzen Staat veroordeelen vele Democraten de tegenwoordige Administratie, onder het voorwendsel, dat zij *Douglas* mannen zijn. Daarom moeten wij aanvoeren, dat de Democratie van DOUGLAS niet hetzelfde is als de Democratie van Buchanan

Wij, het volk, hebben het regt, en als burgers, die geroepen zijn, om door onze stemmen te beslissen, welke partij de teugels des bewinds in handen zal hebben, is het onze pligt te onderzoeken, *wat het ware twistpunt is, dat het volk werd voorgelegd.*

De magt van het Congres over het nationaal grondgebied, wat betreft slavernij, is het ware twistpunt, en daarin ligt de leer volk-souvereiniteit opgesloten Elke partij, of factie eener partij, die de souvereiniteit des volks tegenstaat of verwerpt, moet zelve door het volk verworpen worden, als het deszelfs nationaal bestaan en bestuur wil behouden, en deszelfs stemmen moesten aan die partij gegeven worden, die de souvereiniteit des volks handhaaft en verdedigt, zoo als die in onze Nationale Constitutie is aangenomen. Nu stellen wij, dat een eerlijk en zorgvuldig onderzoek elken opregten man zal doen bekennen, dat de Republikeinsche partij, zoo als die tegenwoordig is ingerigt, de eenige politieke inrigting is, aan welker hoede de Administratie van ons Nationaal Gouvernement veilig kan worden toevertrouwd. Wij zullen de redenen voor onze stelling rondborstig en bedaard opgeven, en ons daarbij onthouden van op de hartstogten onzer medeburgers te werken, maar verwijzen naar documentaire, historische bewijzen, zoodat iedereen, als een redelijk mensch, voor zich zelven kan oordeelen.

Onze zinspreuk is: *"Volks Souvereiniteit uitgeoefend in overeenstemming met de Constitutie der Vereenigde Staten."* Wij houden staande, dat de Republikeinsche partij dat grondbeginsel aankleeft en verdedigt, en dat het verworpen en bestreden wordt, door de verschillende gedeelten der tegenwoordige Democratische partij. Op die bewering willen wij elken tegenstander het hoofd bieden, hij moge een Buchananman of een Douglasman, vuureter of deegezigt zijn. Wij zullen zien of de Democratische publieke organen den moed en de eerlijkheid hebben, om ons in dien strijd met bedaardheid onder de oogen te zien.

Wij zijn overtuigd, dat de aanstaande president-kiezing zal beslist worden voor het wel of wee onzes lands, voor vele toekomende jaren, en de invloed van de uitkomst dier kiezing niet alleen zal gevoeld worden in de Vereenigde Staten, maar door de gansche wereld. Wij zijn overtuigd dat vreemde tirannen en natien nieuwsgierig zijn, of de uitspraak des Volks der Vereenigde Staten in de aanstaande kiezing hulp en steun zal geven aan despotieke Gouvernementen, dan of zij ter gunste zal zijn der vrijmaking der natien. De boom der vrijheid staat nog in Amerikaanschen bodem, maar de natien zien de bijl reeds opgeheven, om hem om te houwen De stille gebeden van duizenden zijn, *"Houthakker, spaar dien boom!"*

ZIJ GEVEN HET OP. — De meer eerlijke en scherpzinnige democratische organen in het Noorden beginnen in te zien en toe te staan, dat het met hunne partij zoo goed als afgedaan is. De New York *Sun* is een dezer. In een artikel over de boosheid, verdorvenheid en dwaasheid der mannen, die nu het lot der partij in handen hebben, zegt dat vertrouwenswaardig democratisch blad:

"De aanmatiging der zuidelijke slavenmagt, hare openlijke belijdenis van Unieontbindinggevoelens; hare verguizingen en onmededoogende uitwerping van elken noordelijken Democraat, die den moed heeft hare onbeschoftheid te berispen, en de slaafsche geest aan den dag gelegd door hen, die beweren de tegenwoordige Democratie te vertegenwoordigen, rigten de partij met spoed te gronde. Haar lot is beslist, als, door eene omwenteling onder de eerlijke menigten, de beginsellooze en verdorvene voorgangers, die er schande en nederlaag over gebragt hebben, niet uit den zadel gewipt en uit de politieke ambten verdreven worden."

## Slechts Indianen en geene Negers.

Er zijn in de Ver. Staten een aantal mannen, die met de hoogst beschaafde geesten van Europa op gelijken trap staan; maar er zijn ook duizenden kerels, wier wedergade men hoogstens in de afgelegenste bergkloven van Montenegro zoeken kan; menschen, die van menschen niets verders hebben dan het uiterlijke voorkomen, maar overigens met de hijena's en jakhalzen gelijk staan. Dit afschuwelijk gespuis, voor welks wandaden men naar voorbeelden in den tijd der godsdienstige vervolgingen zoeken moet, houdt zich voornamelijk in de afgelegene grensstreken op en heeft in de laatste jaren de staten en territoren aan de kust der Stille Zee tot de schouwplaats zijner bloedgierigheid gemaakt.

Als een voorbeeld deelen wij, uit een californisch blad, het volgende berigt van zekeren Lount mede. — Deze Lount had aan de Pitt River eene groote veefokkerij, midden in het gebied der Indianen, die geheel vreedzaam gezind waren.— Zij woonden in hutten van takken, verkeerden ongehinderd met de veehoeders van Lount, zonder ooit eene poging te doen, om te stelen. Integendeel bragten zij verdwaald vee steeds weder terug. Deze stam (Rolfs bende) bestond uit zes of zeven honderd Indianen.

De Pitt River Rangers, onder luitenant Langley, kwamen in het dal, om naar een moordenaar te zoeken, die, gelijk later bleek, geen Indiaan, maar een blanke was. Daar hadden zij des avonds een zuipgelag, en besloten, door den drank opgewonden, op Rolfs vreedzame Indianen aan te vallen, en volbragten dit helsche plan.

Twee en twintig blanken, twee en twintig zoogenaamd door 't licht des evangelies bestraalden over vielen nog denzelfden nacht de vreedzame, niets kwaads vermoedende Indianen, en doodden er eenigen van, en terwijl zij naar de bergen vlooden, lieten zij hunne vrouwen en kinderen achter, in de hoop, dat men zich aan dezen niet vergrijpen, dat men door de jammerkreten der vrouwen en het angstgeschreeuw der kinderen zich laten terughouden zou. Maar die hoop bleek vergeefsch te zijn.

De helden wilden helden zijn; schreijend ijlden de kleinen in de armen hunner moeders, smeekend zonken zij op den grond; — alles te vergeefs! Zij werden, onder de oogen der vertwijfelende moeders, als wilde dieren geslagt en op hoopen geworpen. Oude vrouwen, jonge meisjes, zuigelingen, niemand werd verschoond.

De zon ging op over het bloedbad, maar het moorden nam geen einde; gelijk in den Bartholomeusnacht duurde het moordgeschreeuw voort. Om een denkbeeld van die onmenschelijke slagting te geven, het volgende: Eene squaw of indiaansche vrouw had zich in het hooge gras, aan den oever van eene bron of eenen vijver verborgen, zoodat haar hoofd slechts boven het water uitstak, en had haar kindje in een korfje voor zich op den oever in het gras staan. Zij werden ontdekt, een schot verbrijzelde haar het hoofd en het kind werd met het korfje in het water geslingerd.

Dit is maar een enkel geval, maar wij zouden er met dozijnen kunnen mededeelen, als de pen niet aarzelde, dergelijke gruwelen neder te schrijven, uitgevoerd in Californie, begaan in de 19de eeuw. Velen dezer vrouwen hadden met dezelfde mannen geleefd, die haar ombragten, vele kinderen waren kinderen dezer moordenaars. — Een dezer onmenschen, met name LEE, was door eene der indiaansche vrouwen verpleegd, toen hij bijna dood was, en had een kind bij haar. Eenigen der vrouwen herkenden, terwijl zij in vertwijfeling naar eenen redder rondzagen, LEE; zij strekten smeekend de handen naar hem uit, op het oogenblik, dat hij zijne redster de hersenpan in sloeg en toen zijn kind, dat zich angstig aan de moeder klemde, vermoordde.

Na de slagting telde men de lijken van 10 mannen en 60 vrouwen; het getal der kinderlijken wordt niet vermeld. Men vond vele vrouwen met ingeslagen hoofd, met de vermoorde kinderen nog in den arm. En bij al die door blanke onmenschen aan arme Indianen gepleegde gruwelen, durft men thans nog, in plaats van naar een middel te zoeken, om, wel de Indianen in toom te houden, maar hen tevens te beschermen, zorg te dragen, dat zij niet uitgeroeid, niet verdelgd, dat zij als menschen beschouwd en behandeld worden, bij de Legislatuur aanhouden, om eene bewilliging van $70,000 om de Indianen te bestrijden! — Het zijn slechts Indianen en geene negers.

## De slavenhandel. -- IJselijke barbaarschheden.

De Correspondent van de New York *Times*, schrijvende van St. Paul de Loando, zegt:

Korten tijd geleden nam Harer Majesteits schip *Viper* de brik *Tavernier* van New York, die eene lading van ongeveer zes honderd negers aan boord had. Toen zij het eerst gezien werd, liet zij de amerikaansche vlag waaijen. Daar zij niet vermijden kon genomen te worden, wierp zij hare papieren over boord en streek hare vlag. Het tooneel tusschen deks was ontzettend. Weggestuwd in eene zittende houding, met hunne knieën digt naar hunne borsten opgetrokken, bevonden zich daar over de vijf honderd menschelijke wezens, wier huiden zwart waren, meest kinderen en jonge lieden, en eenige vrouwen Zoo digt waren zij bij een gepakt, dat zij zich niet bewegen, ja, ter naauwernood adem halen konden. — In dezen staat van versmooring worstelden zij voor hun leven. De sterken doodden de zwakken, om zich ruimte te verschaffen, en dat weinigje meer van Gods lucht, als zij krijgen konden. Ziekte kwam onder hen onder vele andere vormen voor, en voornamelijk oog ontsteking. — Zee ziek, door het twee aangetast, verhongerende, schreeuwende om lucht en water, verdrongen deze arme rampzaligen elkander in dit drijvend beenderhuis.

Doch de slavenhalers waren barmhartig, want zij hielpen de slaven sterven. Als er een den dood nabij was, hielpen zij hem of haar over boord, eer de ziel het ligchaam verlaten had. — De hoedanigheid hunner barmhartigheid was ook onbepaald, want soms stelden zij eenen anderen dood in de plaats van verdrinken — de neger werd met eene bijl op het hoofd geslagen. Toen er eene ziekte uitbrak, hield men die voor besmettend, en de lijders werden uit den weg geruimd, zonder eenige verwijtingen van dat lastige ding, dat men geweten noemt. Men kan zich een denkbeeld vormen van de sterfte aan boord van de *Tavernier*, als ik u zeg, dat, nadat zij bij hare overvaart naar St. Helena door de *Viper* genomen werd, *bijna honderd harer negers stierven.* Dit was gedurende eene vaart van slechts ongeveer tien dagen. Ik heb hier boven geen allerbuitengewoonst geval medegedeeld; het geval van de *Tavernier* is de gewone regel en geene uitzondering. Een minder ijsselijk geval zou eene uitzondering uitmaken en niet de gewone regel.

## Teregtstelling van Stevens en Hazlett.

*Uit de Charleston Spirit of Jefferson.*

Een ander, en het is te hopen het laatste, bedrijf van het Harper's Ferry treurspel is gespeeld, en Aaron B. Stevens, en Albert Hazlett zijn gezonden naar "dat land, vanwaar niemand terug komt." Ofschoon het bekend is, dat ten minste vier der Brownianen van de hand der geregtigheid onaangeroerd zijn gebleven, is toch de wensch, dat er niet meer bloed zal gestort worden, en dat den overigen rampzaligen zal worden toegestaan, door de wereld te zwerven, met de knaging des gewetens en veracht door alle regtschapenen, liever dan dat ons land tot het tooneel van eenen anderen tijd van opgewondenheid zal gemaakt worden.

Het naderen van den dag der teregtstelling scheen weinig invloed op de gevangenen te hebben. De laatste weinige dagen waren zij buitengewoon opgeruimd, en Stevens verklaarde, dat hij wenschte vrij te zijn en daarom naar den dag zijner teregtstelling verlangde. Mejufvrouw Pearce, de zuster van Stevens, was tot gisteren morgen bij hem, en maakte eenen goeden indruk op allen, met welke zij in aanraking kwam, door fatsoenlijk voorkomen en gedrag.

Verleden Donderdag kwam zekere jufvrouw Dunbar, van Ohio, in de stad. Men zeide, dat zij tijdens het overrompelen van Harper's Ferry met hem verloofd was, en sedert zijne gevangenzetting in deze stad met hem briefwisseling heeft gehouden. Zij is eene dame van veel verstand en schoonheid.

Een broeder van Hazlett, die in Armstrong Co., Pa., woont, kwam ook eenige dagen geleden hier aan, en was tot gisteren morgen bij zijnen broeder. Hij raadde Hazlett eene volledige bekentenis van zijn in verbindtenis staan met de Brownpartij te doen, en alle hoop op uitstel of verandering van straf te laten varen.

Gisteren morgen werd de tafel aangeregt voor de misdadigers, en aan dezelve zaten de twee mannen, die binnen weinige uren in de eeuwigheid zouden worden gezonden, eene zuster en de verloofde van den eenen en de broeder van den anderen.

Na het ontbijt, zeiden de vrienden der misdadigers hun een laatst vaarwel en namen een rijtuig naar Harper's Ferry, waar zij bleven, tot de lijken der teregtgestelden daar aankwamen.

Ten elf ure was het veld, op hetwelk het schavot was opgerigt, door een aantal toeschouwers bezet; doch een nog grooter getal bleef in de stad, om den treurigen stoet te volgen.

Tien minuten voor twaalven verschenen de gevangenen op het veld, geescorteerd door de Hamstrack Guards, kapitein Butler, Jefferson Guards, kapitein Rowan, en Botts Greys, kapitein Lawson Botts. De gevangenen gingen naar het schavot. Hazlett was de voorste, en ging den trap op met een vriendelijk, zorgeloos gezigt, en werd door Stevens gevolgd. Beiden schenen met volkomene onverschilligheid de groote menigte van toeschouwers te overzien, en geen van beiden gaf het minste teeken van vrees. Er werd een korte tijd besteed aan het behoorlijk leggen der stroppen om den hals der gevangenen, waarop de mutsen over hunne oogen getrokken, en Aaron B. Stevens en Albert Hazlett in de eeuwigheid geslingerd werden, om voor eenen Regter te verschijnen, "die alle dingen wel doet."

Er hadden geene godsdienstige plegtigheden bij plaats, daar de gevangenen alle aanbiedingen der geestelijkheid hadden afgewezen.

Even voor de mutsen over hunne oogen werden getrokken, omhelsden en kusten zij elkander.

OM HET GAAUWST SMEDEN. — Verscheidene pennsylvanische smids hebben onlangs eene soort van wedstrijd met elkander gehouden, om te beslissen, wie van hen de vlugste werkman was. De een, zekere Thomas Rambs van Reading, maakte 225 hoefijzers in negen en drie vierde uur. Deze herculische arbeid werd door eenen Louis Hanse overtroffen, en deze weder door Joseph Marbury, van Schuijlkill Haven, die met eenen helper om voor te slaan, in acht en een half uur 250 volslagen hoefijzer vervaardigde. Hij werkte des voormiddags vijf uren achter elkander, en des namiddags drie en een half uur. Elk hoefijzer was van nieuw ijzer gemaakt, met acht dubbele nagelgaten.— Wie kan er tegen op?

EEN GOEDE OOM. — De Hereford English *Times* bevat het volgende: — Jeremiah Hawkins, van Stanton Court, te halfweg tusschen Ledbury en Gloucester, een zeer achtingswaardig landbouwer, door zijnen ijver een ruim vermogen hebbende verkregen en een vrijgezel zijnde, nam het volgende middel te baat, om zijne wenschen te bevredigen:—

Een aantal neefjes en nichtjes hebbende, zond hij verleden week aan elk derzelven, bedragende de vier en twintig, eene dringende uitnoodiging, om met hunne wederhelften bij hem te komen eten; en nadat men aan een allerkeurigst maal regt had laten wedervaren, verzekerde de heer Hawkins hun, dat hij steeds hunne belangen en hun geluk voor oogen had gehad, en schonk hun £300 elk, bedragende in het geheel £7,200. Het spreekt van zelf, dat de avond, na dit aangenaam berigt, op de genoegelijkste wijze werd doorgebragt.

DE NAGEDACHTENIS VAN JOHN BROWN IN HAYTI. — De N. Y. *Herald* zegt, dat er in Hayti eene inschrijving is geopend voor de vrouw van den te Charleston, Va., opgehangen John Brown, en dat *Le Progres*, een kortelings aldaar in het licht verschenen blad, het publiek allereerendst oproept, ten behoeve der overgeblevene van "den martelaar van Harper's Ferry," en vurig smeekt, dat het kleurlingvolk der gansche West Indien zich zullen vereenigen, om de schatting der liefde waardig en nuttig te maken. Reeds hebben zij bij de duizend dollars bij een gebragt. Groote en kleine missen zijn gelezen voor de welvaart zijner ziel, en de nieuwsbladen bevatten uitnoodigingen tot eene andere lijkplegtigheid ter eere van den dooden. "Gelijk de Staat New York," zegt dit blad, "waar de luisterrijke menschenvriend geboren werd, zullen wij geene saluutschoten doen, om onze smart uit te drukken, maar wij zullen onze knieën buigen voor den Vader der werelden, om te bidden, dat het roemrijk gestorte bloed, de onfeilbare voorlooper moge zijn van de vrijheid onzer broederen — het bloed van onze standvastigste wenschen."

EEN IJZEREN KIST VOOR DEN DIEF GEOPEND. Eene week of drie geleden werd er op het plein (Public Square) te Prague, met buitengewone behendigheid en stoutheid, een liefstal bedreven. De eigenaar van het huis had eenen slotenmaker in de buurt gelast, den volgenden morgen eenen knecht te zenden, om eene geldkist open te steken, van welke hij den sleutel verloren had. Toen de man naar het huis ging, vond hij eenen goed gekleeden heer voor de deur staan, die hem zeide, dat de eigenaar niet te huis was, doch dat hem was opgedragen het slot te laten open steken. Daarop haalde hij eenen sleutel uit zijnen zak, en twee deuren geopend hebbende, wees hij den smid de geldkist. De laatste stak die open, en de ander, na er al de contanten uitgehaald te hebben, die er in waren, zeide tot den man, dat hij er het slot afnemen, en eenen nieuwen sleutel voor hetzelve maken moest. Beiden verlieten het vertrek, en de dief sloot de deur achter zich toe. De smid was ter naauwernood in zijns meesters winkel aangekomen, of twee policie agenten kwamen binnen en gaven hem berigt van den diefstal.

HET WAS MAAR EEN NEGER. — Verleden week, terwijl de stoompakket boot *Lecompton* de Roode Rivier afvoer naar New Orleans schoot Dr. Hunter, een der passagiers, Geo. Saunders, den vrijen kleurling barbier der boot, met voorbedachte lijk dood. Een kleurling jongen had verzuimd porter te brengen, waarom de doctor gevraagd had, en toen deze den barbier vraagde, wien de jongen toebehoorde, antwoordde hij, "ik weet het niet, Sir." De doctor antwoordde, "zeg het mij, of ik schiet u neder." De barbier antwoordde, "ik kan u niet zeggen, Sir, wat ik zelf niet weet." — De doctor hield toen bedaard eene Derringer pistool eenige duimen van des barbiers borst af, en gaf vuur. De barbier stierf den volgenden morgen; en eene op de naaste aanleg plaats bijeengeroepene jury deed de uitspraak van moord. — Wat verder! Wij weten het niet; doch — het was maar een neger.

EENE HEKSENGESCHIEDENIS. — Een Correspondent van de Texas *Rancher* schrijft uit de stad Rio Grande de volgende geschiedenis, die luidt als of zij uit den tijd der heksenprocessen en des puriteinschen bijgeloofs was. Die brief is echter gedagteekend "83 Februarij, 1860."

"Er woont een man te Camargo (villa nueva) genaamd Ambrosio Ramierez, die sedert eenigen tijd aan eene walgelijke ziekte geleden heeft. Daar hij door de geneeskundige behandeling, die bij genoot, niet genas, besloten hij en zijne vrouw, dat hij door eene zekere vrouw, met name Antonia Alanis, betooverd was. Een amerikaansch burger en een inwoner van Roma of eenige mijlen van Roma af woonachtig, Marias Ramierez, de vader van deze Ambrosia Ramierez, die een der rijkste Mexicanen aan de rivier is en eigenaar van eene groote partij lands en vee aan deze zijde, zond eenige lieden naar het huis van de arme Antonia Alanis, om haar te grijpen en naar Camargo te brengen.

"Zij sleepen eene harer dochters heelig, omdat zij hare moeder trachtte te verdedigen; schoten op eene andere op dezelfde reden, doch sloegen ze eindelijk in, de vrouw naar Bo... over te brengen. Zij werd naar Camargo gebragt, erg geslagen, en haar ligchaam vol doornen gestoken, en dit slaan enz. werd, zoodra zij genoegzaam bijkwam, om het te kunnen weerstaan, gedurende eene week of twee herhaald. Doch deze behandeling der heks scheen de gezondheid van Ambrosio niet te verbeteren, en de heksendoctor zeide hun toen, dat zij haar moesten verbranden; dat de zieke duivenbeenderen in zijn hoofd had, en dat die, zoodra als de heks begon te branden, zouden uitpuilen, en hij (de heksendoctor) er die zou uitrekken, en dit werd werkelijk gedaan. De arme vrouw werd gebonden en er werden maisaren (*corn shucks?*) onder hare voeten in brand gestoken, en zoo werd zij in die afgrijselijke marteling gehouden, tot dat zij zoo deerlijk gebrand was, dat er geene mogelijkheid van herstel overbleef, en zij spoedig daarna stierf

☞ Larrabee is naar Connecticut gegaan, om voor de Democratie te stompen. Het is het eerste bevredigende teeken, dat wij gezien hebben, van de waarschijnlijke zegepraal der Republikeinen.—*M. Free Democrat.*

EERLIJKHEID TOT IN DEN DOOD. — Te Easton deed onlangs een grijs echtpaar aanzoek bij het armbestuur om ondersteuning. Hun verzoek werd niet ingewilligd. De oude lieden verkochten nu hun huisraad, betaalden daarmede hunne schulden en—verdronken zich toen in eenen vijver.

☞ Zekere mijnheer Amann, laatstelijk van Indie, is te Londen aangekomen, met eene partij diamanten, voor een van welke hij $1,500,000 vraagt. De Hartfort *Times* verneemt, dat een kalant op hem wacht, tot hij er drie meer heeft, juist gelijk dezen, wanneer hij ze alle vier denkt te koopen, voor een stel hemdsknoopen.

EEN MAN, DIE ZIJNE MOEDER DOODHONGERT. —Het zal misschien tot eenig genoegen verstrekken te weten, wie de laagste ellendeling der wereld is, en welke streek van den aardbol hij met zijne tegenwoordigheid besoedelt. Deze inlichting wordt geleverd door de Cleveland *Leader*, in het berigt van eene jongste ontdekking in die stad van de behandeling eener bejaarde vrouw, door eenen onnatuurlijken zoon en zijne tweede vrouw. Des mans naam is Willes Graves. Den toestand beschrijvende, in welken de arme oude moeder door buren gevonden werd, die den man en de vrouw dwongen, hen tot een onderzoek toe te laten, zegt de Leader:—

"Een jaar of zoo geleden werd zij uit hare vroegere kamer naar een achterkamertje gebragt, in welke zij sedert altijd geweest is, en hier zou zij onlangs van armoede en gebrek zijn omgekomen, als het publiek niet zoo verstoord was geworden, dat het eene verbetering afdwong. Het huisraad dezer kamer was een bed, eene tafel en een eenige stoel, en deze van de goedkoopste en gemeenste soort De kagchel was zoo lang verwaarloosd, dat zij zoo verroest was als een anker, en alles had het slechtst mogelijke aanzien. Eenige weken geleden, werd de oude vrouw zoo veel zwakker, dat zij het bed moest houden, en daar liet men haar liggen, dag in dag uit, zonder iemand, die bij haar zat, die haar opbeurde, die haar verzorgde Zij zeide tot eene vriendin, "ik heb de kindertjes zoo lief, en ik had zoo gaarna dat zij eens bij mij kwamen; maar zij willen het niet hebben."

"Dag en nacht had zij te bed gelegen, te zwak om zich te bewegen of te helpen, geheel verzuimd behalve eenen eenigen dag, toen zij eenige minuten door twee duitsche vrouwen opgepast, en haar een stukje geroosterd brood te eten gegeven werd, en met dat stukje geroosterd brood als haar *eenig maal* in vier en twintig uren, kwijnde zij weg, zoodat zij nu bijna slechts een geraamte is. Het zal ongelooflijk schijnen, dat een zoon en eene dochter zoo alle grondbeginselen van liefde en menschelijkheid vergeten konden, dat zij dus stelselmatig eene bejaarde moeder naar het graf sleepten, en waren de bewijzen niet te sterk om betwist te worden, dan zouden wij er geen woord van gelooven; doch als de eene ons verhaalt, dat hij eenen oranjeappel in haren zak stak en er een stuk van aan de oude vrouw gaf, die het greep en verslond met de gulzigheid van een wild dier; en eene andere, dat er op haar ellendig bed niets was, dat naar een laken geleek, maar dat zij op het kale stroo lag, tot dat vurige zweren haren rug en hare lendenen bedekten! en eene andere, dat zij drie dagen lang geheel in haar bed verwaarloosd werd, toen zij te zwak was, om zich te bewegen; en dat toen men haar zoon over zijn onnatuurlijk gedrag berispte, hij spottend vraagde, wat zal men brood van de levenden nemen en het iemand geven, die drie kwart dood is?—dan wordt het zeker tijd, dat de wereld het weet."

EEN PRIESTER GEKERKERD, OM DAT HIJ WEIGERDE GEHEIMEN DER BIECHT TE OPENBAREN.— In het Noord Circuit Hof, te Durham, in Engeland, kwam onlangs een man in het verhoor, voor het stelen van een horlogie. Onder de getuigen bevond zich pater Kelly, een roomsch katholiek priester, door wiens handen het horlogie aan den aanklager of bestolene was teruggegeven. Toen hem gevraagd werd van wien hij het horlogie gekregen had, antwoordde hij, dat hij het gekregen had in verband met den biechtstoel. Hem werd gezegd, dat hem niet gevraagd werd iets te openbaren, wat in den biechtstoel gezegd was, maar slechts eene eenvoudige daadzaak. De heer Kelly zeide, dat het antwoord op die vraag den persoon zou bezwaren, die hem het horlogie gegeven had, en zijne eigene levenslange afzetting van zijn ambt zou zeker maken. Regter Hall, die voorzat, ontkende de geldigheid dier verdediging, en de eerwaarde heer in zijne weigering volhardende, werd naar de gevangenis gezonden wegens verachting van het hof. De gevangene werd schuldig bevonden op de verklaring van andere getuigen, en tot zes maanden gevangenisstraf veroordeeld.

TE ZEDIG OM DANKBAAR TE ZIJN.—De Liverpool *Albion* zegt: eene jonge dame, de oudste dochter van eenen wel bekenden baronet, sliep zoo vast, dat het altijd moeijelijk was haar wakker te maken. In het jaar 1858 brak er in zekeren nacht brand uit in het woonhuis, als wanneer een knecht in hare kamer vloog, haar uit haar bed oppakte, en naar eene veilige plaats bragt. Het is bijna niet te gelooven, maar zeker is het, dat het hooge gevoel van zedigheid der dame veroorzaakte, dat haar redder uit haars vaders dienst ontslagen werd. De dame is nog niet gehuwd, maar de man, die zijn leven waagde, om dat zijner meesteres te redden, is beloond door een legaat van $ 500, hem door wijlen zijnen meester gemaakt.

BELEEFDHEID BETAALT. — In een der markt huizen van Philadelphia bevindt zich een genie van eenen slagter. Onder zijn mouwvest en schort draagt hij het kostbaarste laken—niet van de geringere soorten, maar het fijnste voortbrengsel der fransche weverijen. Zijn linnengoed is even onberispelijk als zijne bovenkleederen, terwijl de glimmende oppervlakte van zijne marmeren toonbanken niet minder treffend is, dan de glans van zijnen hoed en zijne laarzen.

In het midden van zijnen borstboezem flonkelt een enkele diamant—een steen van 6 karaat, en van het eerste water. Aan de pink zijner linkerhand flonkert een ring van diamanten, zes in getal, welker gezamenlijke waarde aanmerkelijk meer is, dan die van het versiersel zijns boezems. Zijne gelaatskleur is helder rood en wit—juist die soort van kleur, welke de parijsche dames voort brengen, door eene nette vermenging van karmijn en bismuth. Hij is een man van een gezond gestel en weegt ongeveer 200 pond. Zijne spraak is beschaafd, en zijne manieren wellevend en inzaam. Hij begon zonder eenen dollar, en is nu aangeslagen voor een $ 30,000 in vaste goederen, en toch is hij even beleefd en eerbiedig jegens zijne kalanten, als op den dag toen hij aanving voeten vleesch in gehakt en rollades te veranderen. Eene welwillende dame van een groot vermogen merkte hem het eerst op, en stelde een fonds ter zijner beschikking, waarop hij het gebouw van zijn tegenwoordig vermogen heeft opgetrokken. Hij maakt nu snelle voortschreden in rijkdom. en zal waarschijnlijk zijne zaak verlaten, als hij een vierde millioen bij een heeft. En dat alles door den invloed van dat specifiek middel tegen tegenspoed — beleefdheid.

MERKWAARDIG BEROUW. — Te Muskegon, Mich., gelijk wij van iemand uit die streek vernemen, besloot een man, die dronken was geworden en wien toen beide beenen waren afgevroren boete te doen, door zich dood te hongeren Een heer van daar zeide ons, dat bij zijn vertrek de man zich *twee en twintig dagen* van alle eten en drinken onthouden had. Dit is een waar geval, gelijk door de geneesheeren bevestigd wordt. Men verwachtte dat hij niet dan slechts eenige dagen langer leven zou. Hij bad onophoudelijk voor zijne ziel, welke hij vreesde voor het vagevuur bestemd te zijn.—*M. Wisconsin.*

HOE MEN ZIEN KAN UIT WELK LAND IEMAND IS. —In een koffijhuis in Holland ontstond een geschil wegens de nationaliteit van eenen heer, die aan het andere einde der kamer zat. "Het is een Engelschman," zeide de een; "ik zie het aan zijn hoofd" "Het is een Schot," zeide een ander, "ik zie het aan zijne kleur." — "Het is een Duitscher," zeide een derde, "ik zie het aan zijn baard." Een vierde dacht, dat hij er als een Spanjaard uitzag. Hier bleef het bij; doch op eens riep een hunner uit: — "Ik weet het; het is een Amerikaan; hij heeft zijn been op de tafel gelegd."

EEN PRACTISCH WETGEVER. — In de Legislatuur van Pennsylvanie viel een vermakelijk tooneel voor, bij gelegenheid van een voorstel, om het kapitool van den Staat van Harrisburg naar Philadelphia te verplaatsen. Een eenvoudig lid uit de landelijke districten, die gehoord had, dat men met groot gemak de steenen huizen van de eene plaats der stad naar de andere bragt, en die er niet in het minst aan dacht, dat er iets anders bedoeld werd, dan het Staats Huis eene andere plaats te geven, stond op en zeide:

"Mr. Spreker! Ik heb niets tegen het voorstel in te brengen; maar ik laat me hangen, als ik begrijp, hoe gij het over de rivier zult krijgen."

VRUCHTBAAR. — Uit de Elmira (N. Y.) *Press* vernemen wij, dat eene iersche vrouw, die te Johnny Cake Dam, in Chemung County woont, ongeveer twee weken geleden, drie kinderen te gelijk ter wereld bragt. Zij is slechts drie jaren gehuwd, maar heeft in dien tijd haren echtgenoot niet minder dan zeven verantwoordelijkheidjes geschonken! — het eerste jaar een, het tweede jaar drie, en het laatste jaar ook drie. Dit is een merkwaardig geval van vruchtbaarheid, dat niet ligt zal overtroffen worden.

IN PERU WOONDEN EERTIJDS REUZEN.—In eene partij peruviaansche guano of vogelmest, te Petersburg, in Virginie ontvangen, werden de overblijfselen der hand van een menschelijk wezen gevonden, van ongeveer tweemaal de grootte van die der thans levenden, hetgeen aantoont dat er eenmaal een geslacht van menschen van buitengewone grootte in dat gedeelte der wereld moet gewoond hebben.

ZONDERLING GEVAL VAN VERGIFTIGING. — De Eau Claire, Wis., *Free Press* deelt het berigt mede van het overlijden van J. C. THOMAS, vroeger bekend als "Blue Tom," een oude inwoner van Chippewa County, die vergeven werd door het eten van pastinaken, die gehaald waren van eenen tuin, waarin strychnine geworpen was, om vossen en wolven te vergeven. Hij stond van de tafel op, toen hij gegeten had, en was in minder dan een half uur een lijk. Een andere man, met name NULTY, stierf bijna van dezelfde oorzaak.

## BINNENLANDSCHE BERIGTEN.

WASHINGTON, 21 Maart.— Het door den heer Nelson, van Tennessee, in het Huis van Vertegenwoordigers voorgedragen wetsontwerp ter afschaffing der veelwijverij in Utah, heeft onrust in het democratische kamp veroorzaakt. Het is beslist in strijd met de leer van "geene tusschenkomst (*non interventie*) van het Congres in de regeling door het volk der territoren van hunne eigene binnenlandsche instellingen," en toch zullen er nog al onbeschaamde wangen voor noodig zijn, om er zeer sterken weerstand aan te bieden. De heer Nelson zal op het passeren dier wet aandringen.

Een gewigtig politiek voorval der week is de toetreding van Senator Nicholson, van Tennessee, (vroeger redacteur van de Washington *Union*,) tot de ondersteuners der vrije huisteden (*homesteads*). Zijne redevoering in den Senaat, laatstleden Maandag, is hier aanmerkelijk overwogen, daar zij een bewijs is van het nemen eener stelling van de zijde van Tennessee, harer roemrijke geschiedenis waardig. De heer Nicholson stond toe, dat de territoren van het Westen door vrije menschen bevolkt en vrije Staten moesten worden. Dit is klinkklare ketterij. Maar het zint het voornemen over het hoofd der slavendrijvende Senatoren, om te trachten Tennessee tot onderwerping aan hunne bevelen te dwingen. Zullen zij geene fraaije gelegenheid hebben om Tennessee in eene ontbinding der Unie te doen toestemmen, in geval er een Republikeinsche President verkozen wordt!—*Cor. of the Milw Wisconsin.*

KNOXVILLE, Ill., 21 Maart. — Heden was onze stad het tooneel van een doodelijk en allerjammerlijkst ongeluk. Gisteren werd er, in eene vergadering van burgers, besloten uit eerbied voor de nagedachtenis van wijlen Gouverneur Bissel, heden morgen ten 10 ure minuutkanonschoten te doen, en heden namiddag ten 2 ure redevoeringen te houden. Overeenkomstig de wenschen onzer burgers, begon het schieten op den bepaalden tijd. Terwijl er voor de vierdemaal geladen werd, vatte, uit de eene of andere onbekende oorzaak, het kruid vuur en ging te vroeg af, waardoor de heer Morrow oogenblikkelijk gedood, en Mr. Cyrus Palmer, zoo doodelijk gewond werd, dat hij heden namiddag ten vier ure overleed.

De heer Palmer laat eene vrouw en twee kinderen na, en de heer Morrow eene vrouw en vier kinderen, om hun ontijdig uiteinde te betreuren. Dit ongeluk heeft eene groote somberheid door onze stad verspreid.

BOSTON, 24 Maart. Het schip *Norway*, van New-York, was, toen het vijf dagen in zee was, op zijne vaart van Macao naar Havana, met 1000 koelies, het tooneel van eene vreesselijke muiterij, in welke 30 koelies gedood en 90 gewond werden. Het gevecht duurde van des avonds ten uren tot de volgende morgen aanbrak, toen de koelies het opgaven. Kapitein Major had zijne vrouw en twee dochters aan boord, alsmede eene vrouwelijke passagier, met haar kind. Deze dame stierf van den schrik, en haar kind gaf spoedig daarna den geest.

NEW-YORK, 24 Maart. Heden avond deed P. T. Barnum (de raeckiekman) hier eene aanspraak, waarin hij zeide, dat hij, sedert zijn faillissement van vier jaren geleden, zich bezig heeft gehouden met in Europa voorstellingen te geven van musicale en commerciale speculatiën, die

met de opbrengsten van zijne lezingen in Groot Brittanje, hem in staat hebben gesteld, om al zijne Jerome Clock co. schulden af te doen, en een groot gedeelte zijner goederen te behouden. Hij kondigde zich zelven aan als op nieuw de eigenaar van het *American Museum*, en verklaarde dat in allen deele, "Richard weder Richard was!"

— De schoener Thomas Fransch, van Virginie, doed verleden Woensdag eene boot op, waarin zich een Chinees bevond, die ontkomen was van de sloep *Spray*, van Millford, Conn., welk schip denzelfden dag, bij een aanvaren met de sloep *Licinda*, gezonken was. De kapitein van het laatste vaartuig zegt dat, toen het aanvaren voorviel, niemand aan boord van de *Spray* was dan de Chinees, die weigerde aan boord der Lucinda te komen. De kapitein en zijn broeder, zegt de Chinees, gingen met de *Spray* te gronde.

— De *Vanderbilt* nam $ 224,000 in specie mede.

— 25 Maart. Men vermoedt, dat de Chinees, die, op de hoogte van Barnett, in de jol werd gevonden, den kapitein en zijnen broeder vermoord en toen het vaartuig verlaten heeft. Zijne plotselinge verdwijning bij zijne aankomst te dezer stede, strekt om dit vermoeden te bevestigen. De *Spray* voer naar Virginie, om eene lading oesters, en kapitein Leete had gelden bij zich, om zijne lading in te koopen. De zaak is in handen der policie.

— Wm. Johnson, alias Alfred W. Hicks, de vermoedelijke moordenaar van de kapitein en de equipage der oestersloep E. A Johnson, werd hier gisteren, uit Rhode Island, gevangelijk binnengebragt. Een zilveren horlogie en twee geldzakken, die bij den gevangene gevonden zijn, zijn herkend als aan kap. Burr toebehoord hebbende.

St. Joseph, Mo., 26 Maart. Heden namiddag werd de eerste *rail* of spoorstaaf, die ooit in Kansas gelegd is, in tegenwoordigheid van vele burgers, waaronder onze stedelijke beambten en andere aanzienlijke mannen, gelegd. Dit is het begin van den aanvang des grooten spoorwegs naar de Stille Zee, ten westen van Missouri.

New York, 28 Maart. — Heden morgen brandde er een woonhuis af in de 45ste straat, waarbij tien menschen het leven verloren en verscheidene anderen deerlijk bezeerd werden. Eene zuster van M-j. Bennett sprong uit een raam der vierde verdieping en brak haar dijbeen. Zij is ook erg gebrand en men vreest, dat zij er van sterven zal. Zes kinderen werden door de brandlieden van de bovenste verdiepingen gered. Er zijn negen lijken uit de puinen gehaald. Het was een huurhuis met slechts eenen eenigen trap, waaronder de brand door eenen brandstichter werd aangestoken, gelijk men meent. De omgekomenen zijn de vrouw en vier kinderen van den heer Bennett en de vrouw en vier kinderen van Andrew Wheeler.

## MARKTPRIJZEN.

Wekelijksch verbeterd door Bacot & Sprangers.

Sheboygan, Wis., den 4 April, 1860.

| | | |
|---|---|---|
| Blanke Winter Tarwe, | ℔ bushel | $ 0,90 @ 1.05 |
| Roode W. en Z. Tarwe, | „ „ | - 0,75 @ 0,90 |
| Rogge, | „ „ | - 0,50 @ 0,60 |
| Gerst | „ „ | - 0,45 @ 0.55 |
| Haver | „ „ | - 0,25 @ 0,28 |
| Ind. Koren, | „ „ | - 0,50 @ 0,60 |
| „ in Aren, | „ „ | - 0,25 @ 0,30 |
| Witte Boonen, | „ „ | - 0,80 @ 0,87 |
| Erwten, | „ „ | - 0,50 @ 0,56 |
| Aardappelen, | „ „ | - 0,28 @ 0,30 |
| Gras Zaad, | „ „ | - 1,75 @ 2,00 |
| Droogo Appels | „ „ | - 2.75 @ 0,00 |
| Groene Appels, | ℔ barrel | - 0 00 @ 0,00 |
| Spek [mess] | „ „ | - 0,00 @ 0,00 |
| Zout, | „ „ | - 1,87 @ 0,00 |
| Wit Visch, | „ „ | - 3,00 @ 0,00 |
| Winter Tarwe meel. | „ „ | - 5,50 @ 6 00 |
| Meel extra 2de kwaliteit, | „ „ | - 3,75 @ 4,25 |
| „ super fijn, | „ „ | - 3,0. @ 3 25 |
| Roggemeel, | „ „ | - 1,50 @ 2 00 |
| Boekweitmeel, | „ 100℔s. | - 0,00 @ 1,50 |
| Ind. Korenmeel, | „ „ | - 1.20 @ 2,00 |
| Vleesch | „ „ | - 3,00 @ 7,00 |
| Spek | „ „ | - 0 06 @ 0,07 |
| Boter | | - 0 11 @ 0,00 |
| Geslagte Varkens, | „ „ | - 4 2. @ 0,00 |
| Hammen, | „ „ | - 0,07 @ 0,09 |
| Eijeren | per dozijn | 0,08 @ 0,10 |
| Timmerhout | „ M | - 6,00 @ 10,00 |
| Shingles | „ „ | - 1,25 @ 1,50 |
| Hooi | „ ton | - 10,00 @ 11 00 |
| Hout, | „ cord | - 1,25 @ 0,00 |

# Advertentien.

*** Gehuwd door J. Landaal, Esq., TONY SMITHS met AAGJE SCHREURS.
Alto, Fond du Lac Co., Wis.
21 Maart 1860.

☞ Naardemaal WILLEMINA DUENK, mijne huisvrouw, zich zoodanig heeft gedragen, dat ik niet langer met haar in vrede leven kan, verbied ik alle personen haar voor mijne rekening te huisvesten of te borgen, daar ik geene schulden zal betalen, die zij na dezen dag maakt. E. J. DUENK.
Gibbsville, 8 Maart 1860. 525—6w.





antwoordde de man. "En waarvoor? Voor de kalanten misschien, die toch niet komen, hoe verlangend wij er ook op zitten te wachten? Neen, neen, jufvrouw Crabet, onze olie kunnen wij wel sparen."

De goede oude zuchtte zwaar. "Een treurige kersmis, mijnheer van der Haan!" zeide zij. "Zoo treurig, als ik het nog nooit in mijn leven gevierd heb. Als ik daarbij aan de oude tijden denk, toen mijnheer Monkenwijk nog leefde. Toen alles licht, vreugde en gejuich, en thans — niet eens een olielampje, om onze armoede te verlichten."

"Dat is waar, Jufvrouw Crabet," antwoordde de voormalige klerk van den heer Monkenwijk. "Wij kunnen niet in overdaad zwelgen, gelijk David Mappel en Compagnie. Maar ik zou toch niet met hem willen ruilen, jufvrouw Crabet. Een goed geweten op den heiligen kersavond laat zich met alle schatten der wereld niet betalen."

"Heel goed, mijnheer van der Haan. — Hun ontbreekt het goede geweten, maar ons ontbreekt toch ook zoo veel."

"Zoo tamelijk alles, jufvrouw Crabet!— Onze handel gaat slecht en brengt geen droog brood meer op. Eindelijk zal ik toch nog wel aan den heer Boukelaar schrijven moeten, opdat wij niet verhongeren. Wie weet, misschien kan hij ons ook wel tijding van Jonathan geven, van onzen jongen heer."

Liese zuchtte weder. "Ach! waar zou die wel wezen! Misschien in verre landen onbekend aan de gele koorts gestorven. — Spraakt gij er eens niet van, mijnheer van der Haan, dat in Suriname de gele koorts vele, vele menschen wegsleept?"

"Ja wel, jufvrouw Crabet, vele doch niet *alle*. Mijnheer Jonathan behoeft nu juist niet onder de velen te zijn. Ik kan nog altijd de hoop niet opgeven van hem eenmaal weder te zien."

"In den hemel misschien," hernam zij treurig. "Maar het is geheel donker, mijnheer. Werkelijk, ik moet de lamp aansteken."

"Wel steek haar dan aan, in 's hemels naam, jufvrouw, ofschoon ik overtuigd ben, dat het licht der lamp hier ook geene koopers heen lokken zal."

"Wie weet het!" antwoordde zij, terwijl zij een zwavelstokje in brand stak en aan de pit der lamp bragt. "Hoor! Een wagen! Hij komt op ons huis aan."

"Ja, ja, om dan voorbij te rijden," zeide van der Haan met een smartelijk glimlachje. "Voor ons is er geen wagen in de wereld, dan onze kruiwagen, die helaas ook weinig genoeg gebruikt wordt. Daar is de wagen, jufvrouw, en daar rijdt hij voorbij."

"Neen, mijnheer van der Haan, hij keert om, en waarlijk, daar houdt hij voor onze deur stil!" riep jufvrouw Crabet met een hoogst verbaasd gezigt. "En daar klimt er iemand uit, een groote, deftige heer! — Gaauw, mijnheer van der Haan, doe toch de deur open!"

De oude klerk dacht er niet aan, deze aanwijzing te volgen, want hij was door het voorval, eenen wagen voor zijnen armoedigen winkel te zien stil houden, veel te ontsteld en verbijsterd. Middelerwijl werd de deur van buiten geopend, en de groote, deftige heer, van wien Liese gesproken had, trad snel den winkel binnen.

"Goeden avond, mijnheer van der Haan! Goeden avond, jufvrouw Liese Crabet en een vrolijke kersmis!" riep hij, het ontstelde paar toe, terwijl hij beiden de hand reikte. "Gaauw! Den hoed opgezet, den mantel omgeslagen! Gij moet terstond in den wagen stijgen en met mij mede gaan."

"Waarheen? Naar wien, mijnheer?" stamelde van der Haan geheel ontsteld.



gen bedrogen en nog bovendien de nagedachtenis zijns vaders beschimpt hadden, door te beweren, dat de oude heer Monkenwijk bij zijnen dood bankroet was."

"Zoo is het! Juist zoo!" riep de notaris venijnig. "De Mappels hebben hem bedrogen, bestolen, uit zijns vaders huis gestooten en zijnen vader beschimpt. De Mappels deden het, en ik, ik kan het bewijzen! Ik wil het bewijzen! Ik wil hen in het stof der vernedering nederstorten, die Mappels, die mij met den schandelijksten ondank beloond hebben."

"Zoudt gij dat willen doen, mijnheer Seijbel! Waarlijk?"

"Ja, bij den hemel, dat wil ik! Maak maar dat Jonathan Monkenwijk bij mij komt! Hij moet komen! Ik wil hem alles ontdekken. Hij zal zijn huis, zijn vermogen, den goeden naam zijns vaders terug hebben, en de Mappels zullen als bedelaars en misdadigers van Amsterdam naar de gevangenis wandelen, als mijnheer Monkenwijk self mij slechts tot schild wil dienen."

"In hoe verre tot schild dienen?" vraagde Jonathan.

"Nu," ging Seijbel voort, "als ik de spitsboeverijen van David en Philip Mappel aan den dag breng, dan breng ik ook mijne eigene aan den dag, en loop hetzelve gevaar als zij, van namelijk voor mijn gansche leven achter slot en grendel te worden gestopt. Dat is het juist, wat mij tot hier toe den mond heeft gesnoerd. David Mappel weet het wel, daarom vervulde de schurk de beloften niet, waarmede hij mij tot vervalsching verleid had."

"Alzoo is er eene vervalsching in het spel?" vraagde Jonathan.

"Ja, eene vervalsching, zoo als er ooit eene geweest is," seide Seijbel. "Breng mij maar terstond Jonathan Monkenwijk hier; beweeg hem, mij eene kleine som af te staan, die slechts toereikend is, om mij brood voor den ouden dag te verschaffen, en — ik leg eene volledige bekentenis af."

"Maar dat zal u nog altijd in gevaar brengen."

"Neen; als mijnheer Monkenwijk mij slechts tijd geeft, om naar het afleggen mijner bekentenis uit Holland naar Frankrijk te vlugten — daar ben ik veilig."

"Doch gij zoudt uwe verklaring natuurlijk voor regtsgeleerde getuigen moeten doen."

"Dat wil ik! Dat wil ik! Eer zij mij pakken kunnen, ben ik daarna toch op en weg."

"En welke som verlangt gij tot verzekering uwer toekomst?"

"Twee duizend ducaten! Niet meer! Het is slechts het vijfde gedeelte van dat, wat mij David Mappel beloofde, toen hij mij er toe verleidde, valsche stukken te maken; maar ik wil daarmede tevreden zijn, als slechts deze Mappel zijne straf bekomt. Hij heeft mij bedrogen; geene enkele cent heeft hij mij gegeven, en toen ik hem dreigde, heeft hij mij met hoongelach uit zijn huis laten werpen. Hij wist wel, dat ik niets verraden durfde, zonder mij zelven in gevaar te brengen, en daarom waagde hij alles. Maar maak slechts dat ik Jonathan Monkenwijk vind, en Mappel zal toch nog voor mij sidderen."

"Welnu dan, mijnheer Seijbel, zie mij eens heel goed aan," seide Jonathan en rigtte zich voor den verbaasden man hoog op; "ik zelf ben Jonathan Monkenwijk!"

Seijbel sprong op, als of er een bliksemstraal naast hem was nedergevallen.

"Ah, gij bedriegt mij dus, gelijk Mappel!" riep hij verschrikt. "Gij lokt mij hierheen, om mij onder getuige mijne geheimen af te vragen, en mij in het verderf te storten! Maar het zal u niet baten. —

# Mengelwerk.

## DE MAMMUTHDIEREN DER VOORWERELD.

*(Slot.)*

Uit deze beschrijving zal zich de lezer een duidelijk denkbeeld kunnen vormen van die dieren, welke men met den naam Mammuth bestempeld: geweldige olifanten met golvende manen en ruig haar, welker slagtanden veel sterker gekromd waren, dan bij onze olifanten. Het waren dus in het geheel zulke vreemdsoortige dieren of ijselijke wangedrogten niet, en wel des te minder, daar volgens bisschop Heber ook in de koudere streken van het noordelijke Indie olifanten met eene behaarde huid moeten voorkomen. Het dikke haar en voornamelijk de daaronder gemengde wol doen het met regt in twijfel trekken, dat op die plaatsen, waar deze dieren bedolven gevonden worden, tijdens hun leven een keerkrings klimaat geheerscht heeft. Deze pels diende hun veeleer als beschermmiddel tegen een klimaat, welks ruwheid eene naakte huid slechts bezwaarlijk zou verdragen hebben.

Deze reusachtige dieren moeten, naar de menigvuldigheid hunner beenderen en tanden te oordeelen, in even zoo talrijke troepen de moerassige vlakten des voortijds doorkruist hebben, als nog thans hunne naaste verwanten, de olifanten in midden Afrika, welker slagtanden, volgens Livingstone's berigten, in vele streken een algemeen versiersel der graven zijn. Uit alles blijkt, dat de Mammuths gaarne in moerassige streken, aan stroomen of zeeoevers woonden, en zoo kon het ligt geschieden, dat na hunnen dood beenderen en tanden, gedeeltelijk in den modder verzonken, gedeeltelijk in het water gespoeld, aldaar door verloop van tijd met zand en slib bedekt en bedolven werden.

Het merkwaardigste is de bewaring van zulke reusendieren met huid en vleesch, ten minste honderd duizend jaren lang, in de bevrorene zand- en slibingen van noordelijk Siberie, en men heeft veel over en weder getwist, of deze Mammuths werkelijk, gelijk onze tegenwoordige ijsbeeren, zoo hoog in het Noorden zouden geleefd hebben. Zeker is het, dat hun haar voor geen keerkringsklimaat bestemd was. Naar alle waarschijnlijkheid vormen zij de noordelijke voortzetting van de in zuidelijk Asie inheemsche olifanten, die in de vlakten van zuidelijk Siberie rondzwierven. Hier konden zij, door de naar noorden vloeijende stroomen bij overstroomingen medegesleept en zoo hunne beenderen of zelfs goed bewaarde lijken aan de ijskoude noordkust nedergelegd zijn, in welker bevroren bodem zij tot op onze dagen bewaard bleven.

Ofschoon er in de holen van Europa niet zelden Mammuth beenderen gevonden worden, moet men toch niet aannemen, dat die dieren in de holen geleefd hebben, waar hunne beenderen gevonden worden. Deze beenderen werden veeleer door beeren en andere holen bewonende roofdieren van verscheurde of reeds gestorvene Mammuths weggesleept en in de holen afgeknaagd.— Nog minder moet men zich door de benaming der Mammuths grot van Kentucky tot het geloof laten verleiden, dat zich daarin beenderen dezer dieren bevinden. Want zoo weinig Amerika thans olifanten in zijne dierwereld bezit, zoo weinig heeft men ook uit opgegravene beenderen de gevolgtrekking kunnen maken, dat zij aldaar in vroegere hardlijdperken voor handen waren. De uitdrukking Mammuth wordt in dit geval door den altijd naar iets buitengewoons, naar iets, dat nog niet daar is geweest, strevenden amerikaanschen geest, als plaatsvervulling voor de reeds afgesletene woorden reusachtig of ontzaggelijk aangewend, gelijk het dan ook eene beleedigende aanwrijving zou zijn, de onzen lezers nog versch in het geheugen liggende "*Mammouth Festivals*" tot door of voor Mammuths aangelegde feesten te willen verklaren.

## Een lover uit het Zuiden op het graf van Tollens.

Wacht, graver, vul den kuil niet digt,
En spreid er nog geen zoden over;
Hij is te dierbaar, die er ligt! . . . .
Wacht, graver, maak den kuil niet digt:
Het Zuiden brengt hem nog een lover.

U niet alleen trof zijne dood,
Aan IJssel- Maas en Amstelboorden;
U grieft alleen geen rouw en smart;
Ook in het Zuiden klopt het hart
Zoo Neêrlandsch, als in't broeder Noorden.

U niet alleen heeft hij geroerd,
Door zijne onsterfelijke zangen;
Ook hier in 't Zuiden klonk zijn lied:
Laat bij den grafkrans, dien ge hem biedt,
Het Zuiden ook een lover hangen.

Gij hadt hem wel in uwen schoot;
Gij bleeft wel aan zijn mond gekluisterd,
Bij ieder tooverend accoord;
Maar ook het Zuiden heeft gehoord,
En wij, wij hebben meêgeluisterd.

Gij zaagt hem, ja, toen hij het hoofd,
In 't huis van Hollands huisgezinnen,
Voor vorst en volk ten hemel hief
En zong . . . . wat klonk die stem ons lief,
Al waren wij daar ook niet binnen!

Zijn lied dreef om op Neêrlands lucht,
Die met de zilv'ren toonen speelde,
En ons den galm heeft toegevoerd;
En, . . . hebbe 't lied u 't eerst geroerd,
Denk niet dat het ons minder streelde.

Hij had de snaren zijner harp
Ook diep in 's Zuiden vastgeregen;
Nooit heeft hij 't speeltuig opgetild,
Of Belgien's grond heeft meêgetrild,
Bij elken toon er uit gestegen.

Ook hier is hij in huis gevierd.
Gezellig bij elkaâr gezeten,
Wanneer de Zondags kagchel brandt,
Wordt, met een Tollens in de hand,
Zoo vaak een Neêrlandsch uur gesleten.

De jonge hartjes kloppen dan,
Of joken lustig onder 't lezen;
De knaap—zou Koenrand willen zijn,
Die 't bootje vond . . . . en 't maagdelijn
Niet minder Elsje willen wezen.

Den mannen ziedt het gistend bloed,
Bij Maurits woeste krijgsgeruchten;
Zij doen de reis met Heemskerk meê,
En de aanblik van de Noorderzee
Doet hen om Neêrlands rampen zuchten.

De moeder, die bij 't wiegje zit,
Waar 't schreijend kindje ligt te woelen,
Heft nooit een zang van Tollens aan,
Of dankt den dichter, met een traan,
Den wellust, die haar 't lied deed voelen.

De rijke geeft met milde hand,
Tot meerder medelij' gedwongen,
Al bedelde 't ook de dichter af;
En zachter rust hij ook, die gaf,
Bij 't goeden nacht hem toegezongen.

Wij deelen steeds in lief en leed,
Hoe ver men Noord van Zuid mogt scheiden;
Ons blijve hij in leed gemeen,
In ziel, en taal en zeden een,
Al ligt de staatsgrens tusschen beiden.

Ons ook een deel in uwen rouw,
Een slip van 't baarkleed om te dragen,
Een toegang bij den droeven pligt,
En waar gij hem te rusten ligt,
Een hoekje aan 't graf om meê te klagen.

U niet alleen heeft hij geroerd,
Door zijne onsterfelijke zangen;
Ook hier, in 't Zuiden, klonk zijn lied,
En bij den grafkrans, die ge hem biedt,
Wil 't Zuiden ook een lover hangen.

Gezegend, Tollens, zij uwe asch,
En 't plekje waar ge U uit mogt strekken!
Een goede nacht! een zachte nacht,
Geliefde! zij het bed u zacht,
Tot u de stem weer op zal wekken.

Wien Neêrlands bloed in de ad'ren vloeit
Roere uw gemoed'lijk woord niet langer,
Uw star rees op naar hooger licht;
God had het oog op u gerigt;
Want voor zijn troon ontbrak een zanger . . .
Maak graver nu den kuil maar digt.

ANTWERPEN, October, 1856.

JAN VAN RIJSWIJK.

EEN WARE EN GOEDKOOPE BAROMETER.— Neem een schoon fleschje en doe er eene kleine hoeveelheid fijn gewreven aluin in. Vul het dan met wijngeest. De aluin zal volkomen door de alcohol worden opgelost, en bij helder weder het vocht zoo doorschijnend zijn als het zuiverste water. Bij het naderen van regen of bewolkt weder zal de aluin zigtbaar wezen als eene vlokkige schroefwijze wolk in het midden van het vocht, reikende van den bodem tot aan de oppervlakte. Dit is een goedkoope, eenvoudige en aardige weêrwijzer, en kan door iedereen verkregen worden, die er een wenscht te hebben.



# UITMUNTENDE LANDERIJEN

IN DE COUNTIES [DISTRIKTEN]
JUNU AND ADAMS.
IN DEN
STAAT WISCONSIN.

De volgende te koop aangeboden landerijen behooren tot de best gelegene en rijkste gronden in dit gedeelte des Staats. Zij zijn ruim voorzien van bouw en brandhout, grasvelden, stroomend en bronwater; en bij uitnemendheid geschikt voor landbouw en veeteelt. Zij liggen allen nabij Stations op den La Crosse en Milwaukee Spoorweg, den gewigtigsten handelsweg in den geheelen Staat.

## JUNEAU COUNTY.

**Township 15, Noordelijk van Rij 4 Oostelijk.**

SECTIE 1.—N o qr, z hf van z o qr en z hf van n w qr. - - - 220 acres.
Hoog en zwaar witte eiken bosch, rijke vlakten, schoone grasvelden, benevens - - 40 acres.
Hooiland ten noorden van het boven beschrevene.
SEC. 4.—Z hf van z w qr en n o qr van z w qr. 120 ac.
Best rijk land, volkomen vlak; met wit en ander eikenhout.
SEC 5.—Z hf n o qr en n hf van z o qr. 160 acres.
Diverse soorten van eiken en notenboomenhout, van 10 tot 15 acres goed hooiland.
SEC. 10.—N W qr. Goed wit eiken en ander bosch, welig gras. - - - - - 160 acres.
SEC. 17.—W hf van n o qr. Goed houtgewas, meestal eiken, rijk land, welig gras en stroomend water. - - - - - 80 acres.
SEC. [illegible] Z half van z w qr. De helft goed witeiken bosch, de wederhelft zonder houtgewas, rijk en vruchtbaar. - - - 53 acres.
SEC. 20.—W hf van n o qr en o hf van z w qr. Uitmuntend vlak, rijk en droog land met burr eik. 160 ac

**Township 14, Noordelijk van Rij 6 Oostelijk.**

SEC. 3.—N W. qr van z w qr. - - 40 acres.
SEC. 4.—Z O qr, o hf van z w qr, z w qr van [illegible] qr en lots 3 en 10 van z w qr - - [illegible] acres.
Deze 400 acres liggen bij elkander, circa 7 mijlen zuid-west van Mauston. Het is hoog en vlak land, rijk in bouwhout, met uitmuntend eiken en notenboomen bosch, en weelderig gras. Onovertreffelijk voor alle takken van landbouw en veeteelt.

**Township 16, Noordelijk van Rij 5 Oostelijk.**

SEC. 31.—Z hf van z w qr. - - 39 acres.
Zuid half goed boomgewas, noord half best hooiland, qualiteit uitmuntend.
SEC. 32.—Z hf van n w qr. Best & rijk land; n hf met goed houtgewas.
N O qr van z w qr, z w qr van z w qr, z w qr van n o qr en lot 5 of z o qr van z o qr - - 159 acres.
Er loopt een beekje door dit land, dat in de Wisconsin rivier uitwatert. Het is rijke lage prairie met eenig eikenbosch en een twintig tal akkers hooiland. Uitmuntend voor veeteelt.
Het ligt 6 à 7 mijlen van Mauston, 4 à 5 mijlen van Germantown.

**Township 15, Noordelijk van Rij 5 Oostelijk.**

SEC. 5.—N W qr van n w qr. - - [illegible]
SEC. 6.—N hf van n o qr. - - 125 acres
40 acres beste prairie; 85 acres wit eiken openingen uitmuntende qualiteit.
SEC. 6.—N W qr. Onovertreffelijke wit- burr en zwart eiken openingen. - - 122½ acres.
SEC. 8.—Z hf van n o qr en n hf van z o qr. Rijke en vruchtbare burr eiken openingen, hier en daar eenig pijnhout. De weg loopt midden door het land. Volmaakt vlak. - 160 acres.
SEC. 15.—O hf van z o qr. Best prairieland; weinig houtgewas, ten zuiden begrensd door de Lemonwierrivier. - 80 acres.
SEC. 28.—N O qr. Uitmuntende wit eiken openingen, vlak land, welig gras, zwaar en gezond hout. - 160 acres.
SEC. 26.—N E qr van z w qr, z hf van n w qr, z w qr van z w qr. In hoedanigheid als het n o qr. 160 ac.
Het land in dit Township ligt in de nabuurschap van Mauston, Germantown en Newport; nabij het spoorweg station Lyndon.

**Township 14, Noordelijk van Rij 6 Oostelijk.**

SEC. 29.—N E qr van z o qr. Wit en burr eiken openingen, weelderig gras en pleinigewas. 40 acres.
SEC. 31.—Z W qr van z o qr. Best wit en burr eiken openingen; een klein stroompje gaat door het zelve. - 40 acres.
Deze landerijen liggen 3 mijlen van Kilbourn City.

**Township 14, Noordelijk van Rij 5 Oostelijk.**

SEC. 1.—Lots 8, 9, 13 of w hf van n w qr. Ligt in grasland van de beste soort. Hier en daar bosch en zwarte eiken. Een beekje loopt door het zuidelijk gedeelte. - - 143½ acres.
SEC. 1.—Z W qr. Zware en rijke zwarte grond, een beekje 3 of 4 voet wijd loopt in het noord[illegible]. Vrij goede hoeveelheid witte, burr en zwart eiken, benevens best hooiland. Uitmuntend voor weide, melkerijen hooiland. - - [illegible]
SEC. 2.—O hf van n o qr. [illegible] keu openingen. De beek loopt door het [illegible]. Uitmuntend voor weide en hooiland. 114 acres.
SEC. 3.—Lots 1, 7 en 8 van n w qr. Uitmuntend landhoeve voor veeteelt en melkerij. [illegible] best weide en hooiland. Beek in het zuidelijk gedeelte.
SEC. 3.—Lots 3 en 4 in n w qr. Uitmuntend hooiland in het zuidelijk deel, goed houtwerk in het noorden. Goed houtgewas. De beek doorloopt het.
SEC. 4.—Lots 1 en 2 in n o qr. Het beekje doorloopt het; goed wei, hooi en bouwland, [illegible] van rijke hoedanigheid.
SEC. 5.—Lots 9 en 10 in z o qr. Rijk best prairie gedeeltelijk met goed houtgewas; [illegible] of voor weide en hooiland.
SEC. 5.—Z hf van z o qr. Meestal eiken [illegible] gras rijk en digt [illegible].
SEC. 5.—Lots 6 en 11. Beste grond [illegible] kenhout, wit, burr en zwart. Het zuidelijk gedeelte heeft weinig hout, het is meestal prairie. Een beekje doorloopt het.
SEC. 9.—O hf van z o qr. [illegible]
SEC. 10.—N hf van z w qr. [illegible] Uitmuntend land, gedeeltelijk [illegible] zwarte eiken [illegible] van de beste hoedanigheid.
SEC. 12.—Z W qr. [illegible] zwarte eiken [illegible]
SEC. 13.—O hf van n w qr. Rijk land. [illegible] in het zuidelijk gedeelte, goed [illegible]
SEC. 14.—N O qr van z w qr. Goed eiken [illegible]
SEC. 23.—N hf van z w qr. [illegible] zwart eikenbosch, rijk land.
SEC. 34.—N W qr van z w qr. [illegible]
De landerijen in dit Township liggen 4 mijlen van Lyndon Station.

## ADAMS COUNTY.

**Township 14, Noordelijk van Rij 6 Oostelijk.**

SEC. 12.—Z hf van n w qr. [illegible] opening; [illegible] land.
SEC. 17.—Lot 3 en n hf van z o qr. [illegible] heel vlak; [illegible] beekje stroomt door lot 3. [illegible] uitmuntend hooiland.
SEC. 20.—N O qr. lot 2 en [illegible] qr. Uitmuntende landerijen [illegible] beekje [illegible] ning [illegible]
SEC. 24.—Z hf van n w qr [illegible] van n w qr. [illegible] bosch.
Het land in het [illegible] Township ligt [illegible] station te Kilbourn City en niet ver van Newport.

**Township 14, Noordelijk van Rij 7 Oostelijk.**

SEC. 1.—Z hf van n o qr. Rijk land, [illegible] stroompje doorsneden. Hier en daar eikenbosch [illegible]
SEC. 2.—Z O qr van z w qr. Burr en wit eiken opening, vruchtbare grond. - - 40 acres.
SEC. 12.—Z W qr van n o qr, n w qr [illegible] n o qr van z o qr en w hf van z o qr. [illegible] eiken, hier en daar zwart eiken opening. [illegible] vruchtbaar land. Eene kleine beek [illegible] z o qr. - - - - - - - 21[illegible] acres.
SEC. 14.—N hf van n o qr. Goed eiken[illegible], uitmuntend land. - - - - - - [illegible] acres.
Het land in dit township ligt 6 à 8 mijlen van het dorp Oxford.
Totaal - - - - - - 51[illegible] acres.

De ondergeteekende is eigenaar van verscheidene goede landbrieven in Sauk County, alsmede van dorpslotten in Mauston, Kilbourn City, Newport en [illegible] en wil tegen lage prijzen en op gemakkelijke voorwaarden verkoopen. Newport ligt [illegible] mijl [illegible] van het spoorweg station te Kilbourn City waar de ondergeteekende dagelijks [illegible] te spreken is. Addresseer voor nadere inlichtingen

O. VAN STEENWIJK,
te Newport, Sauk County, Wisconsin.


# Agenten voor den Nieuwsbode.

Amsterdam, Wis.—A. Stokdijk.
Oostburg, Wis.—A. van de Wolf.
Sheboygan Falls,—G. P. Feltner.
Milwaukee,—J. J. van de Hassel.
Alto, Wis.—J. Landaal.
Chicago, Ills.—F. Pandeloup.
Hope, Ills.—G. van der Syde.
Thornton, Ills.—M. Jansen.
Keokuk, Iowa,—D. Gleijsteen.
Pella, Iowa.— J. L. Bouwman.
Cincinnati, Ohio,—C. M. Braams.
Cleveland, Ohio,—H. Oelmeer.
Green Bay, Wis.—J. B. A. Maas.
Holland, Mich.—Isaak Cappon.
Kalamazoo, Mich.—J. Van Londegoed.
Grand Haven, Mich.—R. van Beekevoort.
Grand Rapids, Mich.—[illegible]
Rochester, N. Y.—A. de Vos, Az.
Albany, N. Y.—J. Wolf.
New York City,—Mr. W. F. Otten.
Paterson, New Jersey,—L. Rwih.

Zij die wenschen in te teekenen, hebben zich slechts bij bovengenoemde agenten aan te melden, of het geld (in goede bankbiljetten) A TWEE DOLLARS per jaar, in eenen brief te sluiten, met duidelijke opgaven naam en adres, en denzelven te zenden aan

A. POTT,
Sheboygan, Wis.

☞ Agenten worden gevraagd voor [illegible] standplaatsen, wordende iedere Agent [illegible] lijk rabat toegestaan voor zijne moeite.

☞ DE NIEUWSBODE KOST VOOR NEDERLAND $2,50 PER JAAR; $2,00 IN DE ZES MAANDEN; ENKELE NOMMERS 10 CENTS

☞ [illegible]

ZOLANG [illegible] A M T S M E L D I N G A

VS.—Geboorte-, Trouw- en Doodberigten worden geplaatst voor 25 Cents.

☞ [illegible] VOOR HET REGISTEREN MOET MEN AFZENDER 5 CENTS BETALEN.




Ik heb slechts geschertst. Het was alles gelogen. Ik heb niets gezegd."

"Pieter, twee duizend ducaten, gaauw!" zeide Jonathan, om den Notaris te toonen, dat hij hem geenszins eenen valstrik had gelegd. "Hier, mijnheer Seijbel," vervolgde hij toen, terwijl hij hem de rollen ducaten toeschoof. "Overtuig u, dat ik geene misleiding beoogde. En gij, Pieter, haal de beroemdste regtsgeleerden van Amsterdam hier. Ik twijfel er niet aan, of mijnheer Seijbel zal *thans* in hunne tegenwoordigheid zijne bekentenissen wel herhalen willen."

De notaris zag hem bedremmeld aan. Eindelijk zeide hij: "ik heb het gezegd en zal mijn woord houden! Maar, mijnheer Monkenwijk, gij weet de tweede voorwaarde — ongehinderde vlugt naar Frankrijk."

"Ik heb deze voorwaarde niet vergeten. Pieter, gij moet een rijtuig bestellen, en hetzelve aan de achterdeur van het logement gereed laten staan. Uwe reiskosten, mijnheer, zal ik betalen, en u, na volledig afgelegde bekentenis, nog duizend ducaten geven. Zijt gij te vreden?"

"Dat ben ik, mijnheer! En om u te overtuigen, dat ik het ben, — neem dit papiertje, waarop de namen der eerste regtsgeleerden van Amsterdam zijn opgeteekend."

"Neem het papiertje, Pieter," zeide Jonathan, "en," voegde hij er zachtjes bij, "vraag den kastelein, of de namen goed zijn. Men mag eenen schurk niet te veel vertrouwen, ook als hij belooft eerlijk te zullen zijn. Verstaat gij mij? Derhalve eene postchaise en de regtsgeleerden."

Pieter verdween.

"En nu, mijnheer," dus nam Seijbel het woord weder op, "geef mij papier en pen. Ik zal onmiddellijk mijne onthullingen opschrijven, en u alzoo overtuigen, dat ik jegens u mijn woord wil houden.— Ik was voor u een schurk; thans wil ik mijnen mistap weder trachten goed te maken."

Jonathan gaf hem het gevraagde, en de notaris schreef ijverig en zonder ophouden, tot Pieter, na verloop van ongeveer een uur, met de regtsgeleerden terugkwam. Jonathan deelde hun mede, waar het om te doen was, en zij toonden zich oogenblikkelijk gereed, om hem tot eene volkomene ontmaskering van David Mappel de behulpzame hand te bieden.— Middelerwijl was Seijbel met het opschrijven zijner bekentenissen klaar gekomen, en reikte die eenen der regtsgeleerden over, die dezelven luid voorlas. Zij waren naauwkeurig, volledig, duidelijk en bepaald. Seijbel had elk afzonderlijk stuk opgegeven, dat vervalscht was, en de bekentenis afgelegd, dat deze gezamentlijke papieren eerst na den dood van den ouden heer Monkenwijk vervaardigd, met valsche dagteekeningen en valsche onderteekeningen voorzien, en dus volkomen ongeldig en bedriegelijk waren.

"Deze bekentenis is voldoende, om David Mappel als eersten bedrieger geheel te ontmaskeren," zeide de oudste der regtsgeleerden, nadat het geschrift langzaam en luid voorgelezen was. "Hij moet niet alleen de gansche bezitting van den overleden heer Monkenwijk aan diens zoon teruggeven, maar ook eene schadevergoeding betalen, die zeker ver boven zijne middelen en krachten gaat. Bovendien bevindt hij zich geheel in uwe magt, mijnheer Monkenwijk. Gij kunt hem op grond dezer bekentenis terstond en ieder oogenblik laten in hechtenis nemen. Doch ook desgelijks dezen mijnheer Seijbel, die de medehelper bij die gansche fraaije geschiedenis geweest is.



"Hem niet; ik heb hem straffeloosheid en vrijheid beloofd," antwoordde Jonathan. "Maar vooreerst niets daarvan.— Willen de heeren nu de goedheid hebben, de verklaringen van den notaris Seijbel te verifieren?"

"Verifieren en zegelen," antwoordden zij, en gingen aan het werk. Jonathan stak intusschen den notaris nog een derde duizend ducaten toe, en gaf hem eenen wenk, om zich zachtjes en snel weg te pakken. Seijbel verstond dien wenk en verdween. Twee minuten daarna hoorde men het rammelen van een rijtuig, dat zich in eenen snellen draf verwijderde, en Jonathan lachte wel te vreden.

"Hier is het geverifieerde stuk, mijnheer Monkenwijk," zeide een der regtsgeleerden. "Ik wensch er u geluk mede, want uwe zaak is onwedersprekelijk tegen over dien knappen Mappel gewonnen. — Maar nog iets: bijna laat mijn geweten niet toe, den notaris Seijbel vrij te laten weg gaan. Hij heeft gelijk een schurk gehandeld en moet bestraft worden. — Waar is hij?"

"Op weg naar de grenzen, mijnheer," antwoordde Jonathan. "Hij heeft goedgemaakt zooveel als hij kon, — laat ons hem laten loopen. Ik voor mij vergeef hem het kwaad, dat hij mij gedaan heeft."

De drie geleerde heeren stelden zich, daar de vogel nu toch eenmaal weggevlogen was, tevreden, en namen, nadat Jonathan hen voor hunne moeite rijkelijk beloond had, met diepe, beleefde buigingen, afscheid. Doch Jonathan, het gewigtige stuk met triomferende blikken opheffende, zeide: "Thans, Pieter, verheug ik mij tegen het aanstaande kersfeest. Dat zal een feest worden, zoo als ik nog nooit beleefd heb; *een feest der vergelding van het goede en kwade.* En nu, Pieter, laat ons verder van dit feest spreken."

Zij spraken lang, en de avond begon reeds te vallen, eer zij eindelijk hun onderhoud afbraken, dat voor beiden van het hoogste belang was geweest.

HET ACHTSTE HOOFDSTUK.

## NOG EEN LAATST KERSFEEST.

Omstreeks des namiddags ten 4 ure van den vier en twintigsten December des jaars 18 . . zaten in een klein huisje der afgelegenste voorstad van Amsterdam een oude man en eene oude vrouw, doch beiden nog sterk en gezond, in eenen kleinen, kleinen winkel van de armoedigste soort tegenover elkander, met de toonbank tusschen beiden, en zagen elkander met droevige en neerslagtige gezigten aan. De schemering wierp reeds hare schaduwen door de kleine ruiten des winkelraams, schaduwen, die zeer snel tot volslagene duisternis dreigden over te gaan, daar het raam grootstendeels met verscheidene voorwerpen behangen was, die zelfs het daglicht slechts bezwaarlijk lieten binnendringen. Tabakspijpen, rijgsnoeren, ossen swavelstok en meer andere dingen stonden en hingen er voor, om koopers te lokken, die in deze arme en afgelegene voorstad wel niet zoo menigvuldig zullen geweest zijn. Gedurende den ganschen namiddag ten minste had zich de winkelschel ten hoogste maar vier of vijf maal laten hooren, en sedert een vol half uur was de deur ook niet een eenig maal meer geopend.

"Wat denkt gij er van, mijnheer?" dus brak de vrouw eindelijk het stilzwijgen af, dat reeds eene goede wijl onder hen beiden geheerscht had. "Zou ik de lamp niet aansteken?"

"De lamp aansteken, jufvrouw Cra[illegible]?"